

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 4 (235)
КВІТЕНЬ
2024 РОКУ

КАПЕЛАНСЬКЕ СЛУЖІННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ ТА ВИКЛИК БОГОСЛОВСЬКОЇ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ ЩОДО ЗБРОЙНОЇ ВІДСІЧІ ВОРОГУ

У війську існує дефіцит капеланів. Багато євангельських служителів хотіли би стати військовими капеланами, але не мають можливості. Одна з причин полягає в тому, що кількість тих, хто бажає отримати капеланські посади у ЗСУ, значно перевищує кількість мандатів, доступних для євангельських служителів за державною квотою.

Держава запитує: якщо, відповідно до Закону, військові капелани мають надавати душпастирську опіку вірянам своєї конфесії, то навіщо ЗСУ, де служить досить мало євангельських християн, так багато капеланів з їхніх церков? Отже, проблема полягає в тому, що жертвоне служіння євангельських капеланів не завжди може спиратися на надійний «тил» чіткої позиції євангельської спільноти щодо служби в армії та долучення вірян до збройної відсічі російській агресії.

До нападу російської федерації більшість євангельських християн в Україні богословські аспекти пацифізму практично не хвилювали. Про пацифізм могли вести дискусії студенти семінарії, для решти віруючих було цілком достатньо Закону, що надавав громадянам, переконання яких не дозволяло їм брати до рук зброю, право на альтернативну (невійськову) службу. Ситуація кардинально змінилася 2014 року, коли росія анексувала український Крим та розпочала гібридну війну на Сході України. Повномасштабна війна, розв'язана у 2022 році, ще більше посилює ці виклики. І оскільки єдиної та чіткої сформульованої богословської позиції щодо питань пацифізму та загалом місії Церкви на момент початку війни не існувало, євангельській спільноті необхідно було її створити.

Необхідність ясної позиції

На початок російської агресії проти України євангельські християни вже визнавали себе не тільки громадянами Небесного Царства, але й частиною своєї країни, яка страждає від дій окупантів. Тому поряд із великою кількістю ініціатив волонтерського служіння виникли ініціативи добровільної участі євангельських християн у збройному спротиві

агресору. Люди з церков пішли воювати. Мобілізація не минула і євангельські громади, бо з 2022 року дію Закону про альтернативну службу було припинено. Питання про допустимість брати до рук зброю перемістилося зі студентських аудиторій у домів молитви, де все частіше стали появлятися труни з убитими на війні парафіянами.

«Ми не може стоять осторонь, коли одні люди платять кров'ю і життям, а віруючі поховалися... Ми є частиною нашого суспільства» — сказав в інтерв'ю в 2023 р. старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко.

А в останній Заяві Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій читаємо: «Ми, члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, чії вірні боронять сьогодні свободу і саме життя на передовій, змагаються за людську гідність і майбутнє вільного світу на фронті і в тилу, категорично заявляємо, що ніхто і ніколи не примусить наш народ капітулювати... Тому ми благословляємо і благословлятимемо наших вірних на захист своєї країни, молитимемося за Перемогу над ворогом і справедливий мир, протримаємо руку всім людям доброї волі, які підтримують Україну в цей вирішальний час».

Та все ж єдина позиція щодо участі євангельських християн у збройній відсічі агресору ще не вироблена. Існує весь спектр думок — від нейтральних:

«Молимося за мир» до радикальних: «Якщо християнин має покликання захищати Вітчизну зі зброєю в руках, він повинен захищати». Є готовність надати рішення самим членам євангельських церков.

Вплив богословської невизначеності на практичні аспекти життя та служіння

Невизначеність у питаннях богослов'я Церкви в умовах війни проблемна, насамперед, для тих євангельських християн, хто вже перебуває в українській армії або має ухвалити рішення про військову службу. Найбільше ця проблема впливає на інститут військового капеланства та тих капеланів, що є частиною євангельської спільноти України.

«Ось ви молитесь за нас. Ви хоч знаєте, хто ми? Ми — солдати... Ми тут не гімни співаємо, ми воюємо. Ви точно за нас?», — сказав під час зустрічі з християнами-волонтерами, які у далекому 2014 році ще не називали себе капеланами, офіцер ЗСУ.

Це чітке й недвозначне питання сьогодні адресоване лідерам євангельських Церков, богословам, вірянам та тим активним служителям, які прагнуть бути не просто волонтерами, а душпастирями для українських солдатів та офіцерів. Не маючи ясної та остаточної відповіді, їм буде складно зберігати цілісність та ефективність у цілій низці процесів та

ситуацій — таких, як:

- реакція на мобілізацію вірян євангельських церков у ЗСУ;
- ставлення до вірян та служителів церков, які воюють;
- ставлення до загиблих воїнів-християн, зокрема, під час похорону;
- підтримка капеланів-військовослужбовців ЗСУ, які постійно перебувають серед солдатів та мають бути духовними лідерами для них;
- аспекти пасторського служіння самих капеланів, поставлених перед необхідністю відповідати на питання військових щодо Божого погляду на збройну боротьбу та вбивство ворогів на полі бою;
- духовні аспекти благословення військовослужбовців на боротьбу;
- комунікація з державними інституціями, для яких відсутність у церков, що відправляють капеланів, чіткої позиції з богословських питань — контрпродуктивна.

Перспективи

Неможливо заперечувати величезний внесок євангельської спільноти у захист України та служіння стражденому українському народу. Евакуація людей із зони бойових дій, турбота про ВПО та біженців по всьому світу, духовна й психологічна допомога, турбота про постраждалих від війни дітей, адвокація України перед міжнародною спільнотою та, нарешті, служіння українській армії. Євангельські церкви нарівні з православними та католиками жертвують у російсько-українській війні найдорожчим — життям своїх вірян, що стали на захист Батьківщини та свободи визнавати Господа Ісуса Христа поза «санітарною зоною» російського світу.

Схиляючись у молитві, підтримуючи зусилля капеланів та солдатів, нам, богословам та служителям євангельських церков України, просто необхідно взяти на себе відповідальність перед Богом та людьми, щоб фіналізувати нашу єдину позицію під час війни. Ця позиція зміцнюватиме руки наших воїнів та слово наших капеланів.

Ця позиція буде навіть не про війну, а про Панування Христа у справі перемоги України, у справі повернення миру та відновлення наших храмів та семінарій, шкіл та заводів, нашої стражденої України — спільного для всіх нас дому.

Денис Гореньков.

Євангельський християнин, солдат ЗСУ, капелан, місіолог.

ЕТИКУ ПОВЕДІНКИ СЛУЖИТЕЛЯ ВИВЧАЛИ УЧАСНИКИ СЕМІНАРУ ДЛЯ ПАСТОРІВ НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

Навчальна пасторська конференція на тему «Етика служителя» відбулася 30 березня в Тернополі. Директор Департаменту освіти УЦХВЕ Віктор Вознюк окреслив шість важливих сфер етичного пасторського служіння.

Зокрема, зосередив увагу на етиці стосунків у сім'ї, відносин між служителами та поміж членами церкви, на етиці сповіді й дисциплінування, на етиці взаємин із протилежною статтю, а закінчив навчанням щодо етики у фінансових питаннях. Далі на панельній дискусії старший пресвітер Тернопільського обласного об'єднання Сергій Швед та Віктор Вознюк відповідали на запитання пасторів.

А насамкінець відбулася урочиста частина — служіння рукопокладення на пастора-капелана Руслана Полікровського, на благословників-капеланів — Григорія Юзюка та Віталія Стельмашука.

Chve.org.ua.

ПОДОЛАТИ РОЗБІЖНОСТІ ЧЕРЕЗ ДІАЛОГ ТА ВЗАЄМОРОЗУМІННЯ

Вселенський патріарх Варфоломій звернувся до християнських громад усього світу з пропозицією знайти згоду щодо спільної дати Пасхи. За повідомленням Catholic Culture, він звернувся до християнських громад усього світу з пропозицією знайти згоду щодо спільної дати Пасхи, яка зазвичай святкується в різний час у східних та західних Церквах.

Знадією на досягнення консенсусу вже наступного року патріарх заявив: «Ми молимося до Господа Слави, аби майбутнє святкування Пасхи було не лише збігом календарів, але й відображало нашу спільність у християнській вірі».

У 2025 році світ відзначатиме

1700-річчя Нікейського собору, який встановив правила визначення дати Пасхи. Патріарх Варфоломій розглядає цю подію як чудову можливість для втілення ідеї спільного святкування, що може слугувати мостом між різними християнськими спільнотами. Висловлюючи оптимізм щодо

знаходження порозуміння, Патріарх наголосив на важливості спільного святкування Воскресіння Христового як символу єдності віри: «Святкування Великодня в різні дати є справжнім скандалом, який ми прагнемо подолати через діалог та взаєморозуміння».

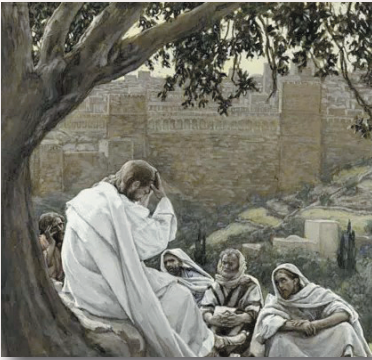
catholicculture.org.

ХРИСТОВЕ ПРОРОЦТВО ТА ЙОГО ВИКОНАННЯ

У Євангелії від Луки є текст, який не так уже й легко зрозуміти. Розповідаючи про останні дні світу, Христос каже: «А коли ви побачите Єрусалим, військом оточений, тоді знайте, що до нього наблизилось спустошення. Тоді ті, хто в Юдеї, нехай у гори втікають; хто ж у середині міста, нехай вийдуть; хто ж в околицях, хай не вертаються в нього!» (Лк. 21:20-21).

Виходить, що Христос попереджає про прийдешній кінець світу лише тих, хто перебуватиме в Юдеї та Єрусалимі. А що ж тоді робити усім іншим? І в які гори тікати?

Слова Месії

Щоб зрозуміти ці слова Христа, необхідно спочатку відповісти на інше важливе запитання: кому вони були адресовані? Здавалося б, тут усе ясно – говорив Він зі Своїми учнями, майбутніми апостолами, які потім, після Його Воскресіння, проповідували Євангеліє в різних країнах світу. Але не треба забувати, що учні Христові по вірі були юдеями. А релігійні погляди юдеїв у ті часи настільки відрізнялися від сучасного християнського світогляду, що тут потрібні певні пояснення.

У цьому євангельському епізоді є ще один незрозумілий момент. Розмова Христа з учнями почалася з того, що деякі з них стали захоплюватися величиною і багатством Єрусалимського храму, а Христос сказав, що вся ця пишність буде зруйнована і від храму не залишиться каменю на камені. Приголомшені учні почали розпитувати, коли це буде і за якими ознаками можна буде дізнатися про наближення цього часу. Але замість прямої і зрозумілої всім відповіді Христос чомусь починає розповідь про кінець світу і ознаки Свого другого пришествя. У числі інших знамень останніх часів Він згадає і Єрусалим в облозі військ.

Після руйнування Єрусалимського храму минуло вже майже дві тисячі років, а останні часи так і не настали. І сьогодні в людей, які читають Євангеліє, закономірно виникає питання: про що ж, власне, розповідав Христос учням?

Осереддям релігійних юдейських сподівань було очікування Месії – Помазанця Божого. Після падіння Юдейського царства це слово для юдеїв стало означати царя, який відновить славу дому Ізраїлевого і зробить Юдейське царство наймогутнішою державою світу, підпорядкувавши йому усі інші народи. Таким чином, очікуваний Месія сприймався передусім як видатний державний діяч. І в цьому сенсі учні Христові не були винятком із загального правила. Упродовж усіх трьох років проповіді Спасителя вони з нетерпінням чекали, коли ж Він нарешті оголосить Себе Царем Юдейським, прожене римських окупантів і почне правити народом Ізраїлю. До самого Його розп'яття вони не могли зрозуміти сенс Його притч про те, що Царство Боже – не від світу цього. І навіть коли воскреслий Христос зібрав апостолів перед Своїм Вознесінням, вони поставили йому єдине питання:

«Чи не в цей час, Господи, відновлюєш Ти царство Ізраїлеві?» (Дії 1:6).

Тому слова Христові про руйнування храму прозвучали для них як грім серед ясного неба. Ні, учні, звичайно, знали, що Єрусалимський храм вже колись руйнував Навуходоносор і після закінчення Вавилонського полонення його знову відновили. Отже, потенційна можливість руйнування храму навряд чи могла їх збентежити сама по собі.

Але коли про знищення храму говорить Сам Месія... Якби Христос прямо сказав їм, що храм і саме святе місто будуть зруйновані вже через сорок років, вони просто не зрозуміли б, про що Він каже. В уявленні юдеїв пришествя Месії і відновлення Юдейського царства було кульмінаційним актом історії людства, і Ізраїль мав стати непереможним. Слова Христа для апостолів могли означати лише одне – кінець світової історії. Єрусалимський храм після пришествя Месії (а вони визнали в Ісусі Месію), за їхніми уявленнями, міг бути зруйнований лише в одному разі – якщо весь світ рухне. Саме тому Христос майстерно поєднав розповідь про прийдешнє падіння Єрусалиму з описом ознак останніх часів. Знаючи про релігійні переконання учнів, Христос не хотів їх бентежити. Але розповісти їм про прийдешнє руйнування храму і захоплення Єрусалиму язичниками визнав за необхідне, нехай навіть у такій прихованій формі. Сенс цього пророцтва стане зрозумілим лише через три з гаком десятиліття, і щоб зрозуміти цей сенс, потрібен невеликий екскурс в ізраїльську історію.

Виконання пророцтва

У 64 році прокуратором Юдеї був призначений Гесій Флор. Жорстокість нового римського намісника в багатьох разів перевершила безчинства всіх його попередників. Достатньо сказати, що саме Гесій Флор скасував в Юдеї місцеве самоврядування, розграбував скарбницю

Єрусалимського храму, а після цього буквально завалив вулиці міста трупами місцевих жителів, які посміли обуритися таким святотатством. Насильства викликали в Єрусалимі відкрите озброєне повстання, у результаті якого намісник у 66 році відступив у Кесарію.

Отримавши звістку про події в Юдеї, намісник Сирії Цестій Галл на чолі великого війська вторгся в її межі. Здолавши опір у провінціях, Цестій підійшов до Єрусалиму, і через декілька годин римляни вже підступили до Верхнього міста (одна з частин Єрусалиму). Здавалося, місто неминуче здасться, оскільки серед захисників були великі розбіжності, а головне – римляни в багатьох разів перевершували їх у силі. Але в той самий момент, коли римська армія була готова до останнього штурму, а місцеві жителі – до смерті, Цестій раптом віддає наказ відступити.

Історики досі не можуть пояснити цей факт. Побачивши відступ римлян, захисники підбадьорилися і, вийшовши з міста, завдали їм нищівної поразки, змусивши Цестія з ганьбою тікати. Ізраїльські війська, переслідуючи армію Цестія, з такою люттю обрушилися на ворога, що римлянам загрожувало повне знищення. Сам Цестій ледве уцілів під час цієї гонитви. Без суттєвих втрат ізраїльтяни, торжествуючи, із багатими трофеями повернулися в Єрусалим. Жителі міста вирішили, що він врятований і римському володарюванню настав кінець. Людей охопило наймовірне натхнення, справжнісінька ейфорія. Здавалося, збуваються пророцтва про прийдешній триумф Ізраїлю над усіма народами і от-от прийдє «справжній» Месія і зробить Ізраїль найпотужнішою світовою державою. У тому, що могутній Рим надовго відступив (удар у відповідь стався лише через два роки), юдеї бачили безпосереднє втручання Боже.

І лише єрусалимські християни не брали участі в загальних урочистостях і приготуваннях до подальшої війни з Римом.

Облогу Єрусалиму Цестієм вони сприйняли як обіцяний Спасителем знак падіння Єрусалиму, що наближається. Обіцяне знамення було дане, і тепер кожен слухняний словам Христовим мав можливість врятуватися. Напевно, це було нелегко – всупереч загальному тріумфу, попри уявну перемогу, повірити пророцтву. Адже йшлося не просто про якусь внутрішню незгоду, а про вчинок, що здавався в очах оточення щонайменше дивним. Тікати з Єрусалиму, коли лише мить залишилася до повної і остаточної перемоги над Римом?

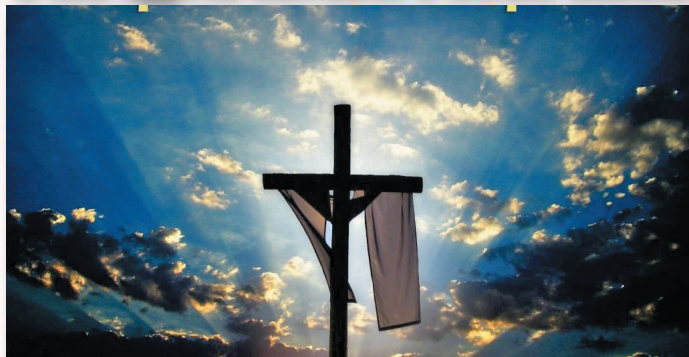
А тим часом події розгорталися так, що ні юдеї, ні римляни не могли перешкодити виходу християн. Коли захисники міста погналися за військами Цестія і супротивникові було не до них, християнам відкрився вільний шлях до втечі. Облога ж почалася в той час, коли юдеї зібралися в Єрусалимі на свято Кушців, тому і з боку юдеїв по всій країні нікому було перешкоджати втечі християн. І ті, не гаючи часу, переправилися за Йордан, у місто Пелу.

Цей дивовижний порятунк християнської громади і був одним з наслідків пророцтва, яке Христос через апостолів дав Церкві. Передбачаючи усі жахи і лиха, які мали обрушитися на Єрусалим, Христос хотів врятувати усіх жителів міста. Адже слова Його були адресовані не лише учням і послідовникам, але всім юдеям: «Тоді ті, хто в Юдеї, нехай у гори втікають; хто ж у середині міста, нехай вийдуть; хто ж в околицях, хай не вертаються в нього!» (Лк. 21:21).

Але уцілили лише ті, хто вірив словам Спасителя більше, ніж власним очам. Доля інших жителів Єрусалиму виявилася настільки страшною, що навряд чи в останні часи перед кінцем світу людям доведеться зазнати страждання жакливіші за ті, що спіткали нещасних в обложеному Єрусалимі. У цьому, очевидно, ще одна причина змишення ознак руйнування храму і кінця світу в словах Христових, коли Він каже: «Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первочину світу аж досі й не буде» (Мт. 24:21).

Олександр Ткаченко.

РАДА ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ПРОТЕСТАНТСЬКИХ ЦЕРКОВ УКРАЇНИ ОПРИЛЮДНИЛА ВІТАННЯ З НАГОДИ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Рада Євангельських Протестантських Церков України звернулася до українського народу зі словами надії, віри та єднання з нагоди Христового Воскресіння. У центрі їхнього послання відзначено безмежну любов Бога до людства, символізовану через жертву Христа та Його переможне Воскресіння, яке обіцяє вічне життя тим, хто вірить.

У зверненні РЄПЦУ особлива увага приділяється сьогоденню України, яка переживає складні часи випробувань війною та втратами. Відчуваючи біль та горе, що приходять із втраченою близьких, Рада нагадує про світло Воскресіння, яке пропонує надію та силу, віру в те, що темрява не здолає світла, а смерть – життя.

«Віра в могутність Воскреслого Христа дає нам усвідомлення, що темрява не може перемогти світло, а смерть не може забрати життя остаточно», — зазначається в посланні.

Закликаючи до віри, любові та єднання, РЄПЦУ вбачає у Воскресінні Христа не лише подію, яку варто щорічно згадувати, але і постійний заклик до дії — до несення світла в темряву, до підтримки тих, хто поруч і потребує допомоги та утіхи.

Вітання спонукає ділитися миром та радістю з тими, хто самотній, втратив близьких або зазнає якихось випробувань, особливо наголошуючи на значенні спільноти та підтримки в ці тяжкі часи.

РЄПЦУ також нагадує про «безмірну велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його...», відсилаючи до тексту з Єфесян 1:19-20, який закликає завжди дякувати Богу за Воскресіння Христа, доказ Його непереможної сили й любові.

Вітання завершується традиційним пасхальним привітанням, що резонує з глибинами віри та сподівань: «Христос воістину воскрес!» — слова, що несуть в собі вічну правду та надію для кожного, хто бере їх до серця.

герсу.org.

ЛАЗАР ІЗ ВІФАНІЇ

Лазар був жителем Віфанії, невеликого селища поблизу Єрусалима. Мав двох сестер: Марту і Марію, і саме його Ісус Христос воскресив на четвертий день після смерті (Ів. 11:1-45). На відміну від згадування про сестер у Євангеліях від Луки та Івана, про Лазаря розповідає лише євангеліст Іван, згадуючи про його хворобу, смерть та воскресіння.

«**Б**ув же хворий один, Лазар у Віфанії, із села Марії й сестри її Марти... Тоді сестри послали до Нього, говорячи: Ось нездужає, Господи, той, що кохаєш його!.. А Ісус любив Марту, і сестру її, і Лазаря» (Ів. 11:1, 3, 5).

Але Ісус не поспішив відразу до Віфанії, а почекавши два дні, мовив: «Не на смерть ця недуга, а на Божу славу, щоб Син Божий прославився нею» (Ів. 11:4).

Вирушаючи до Віфанії, Ісус вже знав, що Лазар помер, але йшов з учнями, щоб вони «повірили» (Ів. 11:15).

Євангеліст Іван перед цими подіями розповідає, що знервовані юдеї прямо і наполегливо запитували Ісуса: «Юдеї тоді обступили Його та й казали Йому: Доки будеш тримати в непевності нас? Якщо Ти Христос, то відкрито скажи нам! Відповів їм Ісус: Я вам був сказав, та не вірите ви. Ті діла, що чиню їх у Ймення Свого Отця, вони свідчать про Мене» (Ів. 10:24-25).

Ісусу перед Своїм входом в Єрусалим і хресними стражданнями необхідно було явити велике диво – і при великій кількості свідків, тим самим підтвердивши Свою месіанську гідність. І от, щоб розвіяти останні сумніви і затвердити віру в майбутнє воскресіння, Ісус спеціально зачекав, щоб Лазаря поховали.

Коли Ісус наблизився до Віфанії, Марта, «почувши, що надходить Ісус» (Ів. 11:20), вибігла зустрічати Його. Лазар же був чотири дні як похований.

При зустрічі з Ісусом Марта висловила свій жаль про те, що Ісуса не було поруч з ними в потрібний момент: «І Марта сказала Ісусові: Коли б, Господи, був Ти отут, то

не вмер би мій брат... Та й тепер, знаю я, що чого тільки в Бога попросиш, то дасть Тобі Бог!» (Івана 11:21-22).

Під час розмови Марта визнала в Ісусі Христі очікуваного Ізраїлем: «Промовив до неї Ісус: Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере. Чи ти віруєш в це? Вона каже Йому: Так, Господи! Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ» (Ів. 11:25-27).

Після цього, Марта покликкала нишком Марію, яка «удомо сиділа» (Ів. 11:20), сказавши їй: «Учитель тут, і Він кличе тебе» (Ів. 11:28).

По дорозі до Лазаревої гробниці Ісус зустрів Марію та односельців, які приїшли оплакувати Лазаря. «... І сказав: Де його ви поклали? Говорять Йому: Іди, Господи, та подивися! І закапали сльози Ісусові... А юдеї казали: Дивись, як кохав Він його!» (Ів. 11:34-36).

Коли підійшли до печери, в якій був похований Лазар, Ісус наказав відвалити каменя, що прикривав до неї вхід. На заперечення Марти, мовляв, вже «чути, бо чотири вже дні він у гробі», Ісус говорить: «Чи тобі не казав Я, що як будеш ти вірувати, славу Божу побачиш?» (Ів. 11:40). Коли ж відважили каменя, «Ісус ізвів очі до неба й промовив: Отче, дяку приношу Тобі, що Мене Ти почув. Та Я знаю, що Ти завжди почув Мене, але ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб увірували, що послав Ти Мене. І, промовивши це, Він скричав гучним голосом: Лазарю, вийди сюди!» (Ів. 11:41-43).

Після цих слів з печери «вийшов померлий, по руках і ногах обв'язаний пасами,

а обличчя у нього було перев'язане хусткою... Ісус каже до них: Розв'яжіть його та й пустіть, щоб ходив» (Ів. 11:44).

Після цього багато людей, які бачили це диво, увірували в Ісуса, а фарисеї із страху «змовилися, щоб убити Його» (Ів. 11:53).

Після воскресіння Лазар згадується як один із тих, «що до столу з Ним сіли» на вечері у Віфанії, під час якої Марія помазала ноги Ісуса миром (Ів. 12:1-3). Як оповідає євангеліст, багато з юдеїв у той день прийшли до Віфанії не тільки заради Ісуса, «але щоб побачити й Лазаря, що його воскресив Він із мертвих» (Ів. 12:9).

Богословське тлумачення

Особливого значення богослов'я надають скорботі і сльозам Ісуса за Лазарем. Це розглядається як один із доказів подвійної природи Христової: «Не людська природа воскресила Лазаря, але і не Бог проливав сльози біля його гробу» (Іван Дамаскін).

Публічна молитва Христа, на думку богословів, була для того, щоб присутні знали, що диво – результат Його молитви до Отця, а не випадковість або результат дії сатанинської сили, у співпраці з якою Ісус звинувачували фарисеї (див. Мр. 3:22).

Згідно з церковними переказами на момент воскресіння у 33 році Лазарю було 30 років. Після Воскресіння Христа він був вимушений через переслідування покинути Юдею і перебраться на Кіпр, де незабаром апостоли Павло і Варнава рукопоклали його першим єпископом Кітіона (стара назва міста Ларнакі). Решту життя Лазар прослужив єпископом на Кіпрі, де й помер у 63 році, через 30 років після свого воскресіння.

Ще в період раннього християнства воскресіння Лазаря вважали прообразом Воскресіння Христового і воскресіння всіх померлих у день Страшного Суду.

Михайло Лукін.

ГЕРОЙ, ЯКОМУ НАЛЕЖИТЬ СЛАВА

«... Дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радости, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого. Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись і не впали на душах своїх» (Євр. 12:2-3).

Ми маємо все необхідне для того, щоб не впасти на душах своїх. У нас є все, щоб, попри зло, попри всі небезпеки, труднощі й проблеми, не розчаруватися й не розбитися. А навпаки — зміцнитися Богом.

Так багато нині довкола болю й страждання. Нещодавно я побував на Хрещатику й майдані Незалежності. Там ціла алея прапорів. Це ціна, яку платить наш народ. Це ціна нашого миру.

Не раз також мені доводилося чути докір у свій бік: «О, ви ненавидите тих, ненавидите інших...» Але я хочу вам сказати, що наші захисники, наші воїни, наші герої стоять на «нулі» не тому, що вони не люблять росіян. Вони там тому, що люблять свій край, свою сім'ю, своїх дітей. І це для мене ще один сигнал, що Україна переможе. Тому що любов завжди перемагає. І приклад цього нам залишив живий, воскреслий третього дня Христос.

Ісус Христос — Начальник і Виконавець віри — великий приклад для нас. І ми повинні тримати Його образ перед своїми очима, щоб не забувати, що Він зробив для нас і як хоче, щоб чинили ми.

Подумайте про Того, Хто перетерпів...

Людська свідомість має дивну властивість — забувати. І що особливо дивно, забуваємо ми перш за все добро, яке нам зробили. Ми можемо тішитися ним певний час, але потім сприймаємо як щось очевидне — і забуваємо. Зло довше залишається в нашій пам'яті. Навіть якщо його спричинили нам ненавмисне.

Пригадую, колись я відвідав одну сестру в лікарні. І вона попросила мене поспілкуватися з жінкою, яка лежала поряд. Я погодився — і та жінка розповіла, що вже 25 років не розмовляє з сином, бо він її образив. «І, знаєте, — каже вона, — я більше й не хочу з ним ніколи спілкуватися». Я вислухав її оповідь, а тоді кажу: «Ви його народили?» — «Так, я». — «І вам було важко, боляче, ви страждали чи все пройшло легко?» — «Ні, намучилася, намордувалася». — «І ви його після цього в дитбудинок

віддали чи виховували?» — «Та який дитбудинок, що ви таке кажете?» — «То подумайте, скільки ви добра зробили для нього, бо він був цінним для вас! То неже це маленьке зло зможе назавжди відвернути вас від дорогої вам людини?». Вона розплакалася, ми разом помолилися. Я не знаю подальшої історії цієї жінки, але її приклад — яскрава ілюстрація того, що ми добро забуваємо, а зло пам'ятаємо дуже добре.

Тому вкрай важливо відновлювати свою пам'ять, свій розум, дивлячись на страждання Христа. Він любив нас і помер за нас тоді, коли ми були грішниками. Саме тому ми й звершуємо причастя кожного місяця, щоб пригадувати величній вчинок справжнього Героя — Ісуса.

Так, коли я дивлюся на Христа, то бачу істинного Героя, Якому належить слава. В історії людства багато поставало героїв. Деякі з них закликали померти за них чи з ними. Нині є багато героїв, які помирають за наш спокій. Але цим вони можуть спасти лише декого. Але є тільки один Герой, Який помер за всіх нас, — Його звати Ісус Христос.

Звернімо увагу на ті вчинки, які Він звершував на шляху Свого становлення як Героя для всього людства. Для мене вони по-особливому дивовижні.

Герой — смиренний

У Євангелії від Івана записано: «Устає [Ісус] від вечери, і здіймає одежу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до мивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний» (Ів. 13:4-5).

Ви уявляєте, Месія, про Якого було звіщено задовго до Його приходу на землю, схиляється перед простими земними людьми. Уся слава неба в мить Його народження сходила на землю й звичала, що народився Сотворитель усього, що є на землі — Той, через Кого все сталося. І Він настільки приносить, що підперізується й мие ноги учням — служить тим, за кого прийшов померти.

Він знає, що один із них невдовзі зрадить Його, інший відречеться, а решта — розпорошиться. А потім, почувши про воскресіння Христа, саме ті, кому Він мие нині ноги, чи не найбільше сумніватимуться в цьому.

Герой виконує не Свою волю

«І, трохи далі пройшовши, упав Він долілиць, та молився й благав: Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та протє, не як Я хочу, а як Ти... Відійшовши ще вдруге, Він молився й благав: Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля Твоя!» (Мт. 26:39, 42).

Якщо герой іде до слави, то чию волю він насправді звершує? Якщо взяти по-людському, то він

би мав виконувати те, чого хоче сам, йти туди, куди хоче сам. Хоча ми бачимо, що в житті наших героїв часто не так буває. Вони змушені виконувати накази й терпіти труднощі заради блага інших. У житті Христа пріоритетом було виконання волі Отця.

А як у нашому житті? Коли Бог дає нам новий день, чи кажемо ми, як колись сказав Ісус: «Хай буде воля Твоя»? Коли останній раз ми з вами, покинувшись, сказали Йому: «Веди мене туди, куди Ти хочеш, щоб воля Твоя звершилася»? А потім, почувши Його голос, дійсно пішли виконувати волю Його. Ісус — Герой, Який почув і виконав волю Отця.

Герой дбає про безпеку тих, хто поруч

«А Ісус, усе віддавши, що з Ним статися має, виходить та й каже до них: Кого ви шукаєте? Йому відповіли: Ісуса Назарянина... Ісус відповів: Я сказав вам, що це Я... Отож, як Мене ви шукаєте, то дайте оцим відійти» (Ів. 18:4, 8).

Ісус не закликав нікого померти за Нього. Але Він помер за нас. Він дбав про безпеку Своїх учнів, і коли прийшли по Нього, попросив, щоб усіх, хто був із Ним, відпустили.

Війна, яка триває в нашій країні, впливає на всіх. Як послідовники великого Героя, ми повинні дбати про тих, хто поруч, і про найменших зокрема. Іноді нам здається, що вони мало що розуміють, особливо ті, що на безпечних територіях. Але це помилкова думка.

Нещодавно я будив свою донечку до школи. Я дуже люблю її будити, бо вона мене в ці миті завжди обіймає, цілує. Зазвичай вона не дуже охоче прокидається. Але тут я виявив, що вона сидить у ліжку й плаче. Я схвильовано запитав: «Доню, у тебе щось болить?». А вона відповіла: «Тату, уявляєш, мені наснилося, що прийшли росіяни й вбили всіх дітей». Я її обійняв, ми помолилися з нею. Я сказав: «Доцю, є Той, Хто сильний зберегти. Є Той, Хто проведе нас через ці труднощі, Хто збереже наш край. Нам просто треба молитися й вірити Йому!».

Герой не шукає слів на виправдання

«Коли ж первосвященники й старші Його винуватили, Він нічого на те не відказував. Тоді каже до Нього Пилат: Чи не чуєш, як багато на Тебе свідкують? А Він ні на одне слово йому не відказував, так що намісник був дуже здивований» (Мт. 27:12-14).

Тільки уявіть: Ісус перед Пилатом. Його звинувачують у всіх гріхах, які тільки може придумати людина. А Він не винен. І Він мовчить. Та Його мовчання говорило настільки сильно, що невдовзі Пилат захотів відпустити Його. Він зрозумів, що Ісуса звинуватили несправедливо...

Герой присвячує своє життя служінню іншим

І ось цей Герой, Який іде до слави, достойний того, щоб ми брали з Нього приклад і йшли за Ним. Христос достойний, щоб ми присвятили своє життя Йому так, як Він присвятив Своє життя нам. Тому, «дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри» нашої, присвячуємо своє життя служінню Йому та іншим людям, як Він присвятив Своє, віддавши Його за все людство.

Я дуже люблю український народ, бо й сам українець. Але останнім часом не раз помічаю, що цей народ дуже дивний. І я, як його частинка, також дивний. Ми маємо допуск до військовополонених росіян. І кожного тижня зустрічаємося з ними. Коли мені вперше зателефонував начальник цього закладу й сказав: «Прийдіть для розмови, я хочу поспілкуватися з вами», я погодився. І був вражений тим, як вони піклуються про полонених ворогів. Ті мають усе. Мене дуже здивувало, коли на Різдво мені зателефонував один із начальників і запропонував: «А давайте їм покажемо, що таке справжнє українське Різдво». Тоді я собі подумав: «Ці ж люди знають, що вороги по-іншому поведуться з нашими полоненими (серед яких є близькі та рідні їм люди), але все одно намагаються зробити щось добре для їхніх».

Не раз телефонують нам і просять привезти щось для наших ворогів. І ми робимо це, хоча не завжди це легко. Одного разу мене попросили привезти їм спортивні штани. А на початку війни нам привезли півтори тисячі спортивних костюмів — жіночих, але ж Nike. І я спочатку собі подумав, як би кумедно виглядали в них наші вороги. Звичайно, що я не зробив цього, ми знайшли для них чоловічі. Але скажу чесно, важко чути від деяких полонених: «Ми вас бомбили й будемо бомбити». А таке нам доводилося чути не раз. І тому я добре розумію, як важко було нашому Героєві Христу чути образливі слова з уст тих, ради кого Він прийшов померти.

Але українці дають своїм ворогам їсти й пити, одягають і лікують їх. І це для мене, як я вже сказав, ще одна ознака того, що любов, яка в нас, завжди перемагає. Тому мені хотілося б на весь світ кричати: «Ми боремося, протистоїмо, навіть вбиваємо не тому, що ненавидимо росіян. Ми робимо це тому, що любимо своїх дітей». А любов ніколи не перестає. І справжній герой — той, хто не втратив її у своєму серці, як не втратив її наш Спаситель, Який «перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх».

Михайло Дрен.

Пастор церкви, м. Борислав.

ДЛЯ ТИХ, ХТО ТИХО ЗДАВСЯ

Нещодавно в журналі «Гарвард бізнес ревію» я натрапив на статтю про те, що, на думку автора статті, є соціальним феноменом. Однак у Біблії чітко йшлося про це задовго до того, як це стало відомо діловому співтовариству. Автор написав, що нині працівники навіть якщо й не звільняються з роботи, то працюють абияк. Він назвав це явище «тихим звільненням».

Суть у тому, що якщо ти вважаєш, що тебе недооцінюють на роботі, не треба звільнятися й залишатися без зарплати й пільг. Не треба, приходячи на роботу, вистрибувати на стіл, щось спалювати, щось демонстративно кидати в смітник чи робити ще щось таке, через що тебе помітять або навіть відправлять за ґрати. Просто прихось до роботи, але особливо не старайся. Прихось в останню хвилину та йди при першій же нагоді. Не затримуйся допізна. Не пропонуй нічого, що вимагатиме від тебе додаткових зусиль.

Дослідник написав, що це не лише тенденція, для якої придумали милу назву, а й людський інстинкт. Якщо я віддаю себе комусь — і в мене нічого не виходить, то я усуваюся й перестаю старатися. Це може статися не одразу. Я можу й не оголосити про це іншим.

У Першому посланні до коринтян апостол Павло каже, що Бог «Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав». Це очікування. А у наступному вірші він каже: «Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачайтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (В іншому перекладі — «збагачайтесь в Господньому ділі» звучить як «повністю віддавайтеся праці

для Бога»). І це послання про дар перемоги для тих християн, які перебувають на етапі тихого звільнення.

Ви не оголосили, що ви атеїст. І не маєте наміру робити цього. Ви не написали в інстаграмі: «Я проти Бога». Але оскільки у вас нічого не виходить, то в глибині душі вам здається, що єдине логічне вирішення — тихо припинити спроби. Якщо я перестану пробувати, то коли в мене нічого не вийде, я буду знати, чому.

Мені більше не доведеться протистояти гріху, а це значить, що я більше не почуватимуся слабок, бо я не борюся. Якщо я перестану шукати радощі в житті, піддамся цинізму, то я не програю, тому що я й не борюся. Якщо я зі своєю вірою тихо сидітиму вдома й сподіватимусь, що диявол не знайде мене, то я не зазнаю поразки. Тому краще я буду ховатися за відмовками й прикидатися, ніби не хочу нічого більшого, і залишатимусь з тим, із чим раніше борюся. І я не хочу говорити про це, бо якщо я поділюся цим із кимось, хтось може прийти за мною й витягнути мене з цього стану.

Тому я тихо приходжу на зібрання. Тілом я тут, а думками — зовсім в іншому місці. Я не робитиму всього, що в моїх силах, не буду вмикати свого серця, не буду ділитися своїми ідеями. І головне — я не

покажу, ким є насправді, тому що ви захочете допомогти мені перемогти того, ким я є. Я буду ховатися за твердженням, що я більше не хочу боротися за радісне життя.

Але що може бути печальнішим за християнина, якому Бог обіцяв силу для перемоги, а він не отримує перемоги. Сумно знати, що Бог дає силу перемогати гріх, але при цьому не отримувати перемоги над гріхом у житті. Я знаю, що в мені є сила протистояти гріху, сказати «ні» неправді, сила прощати. Я маю бути вищим від власної недосконалості. Я маю потенціал для того, щоб прийти до Бога з покаанням. Я знаю, що сильніший, ніж ця дрібна образа. Але я недосконалий... І продовжую залишатися таким. Бо Бог мені прощає.

Невже ви думаєте, що весь сенс християнського життя полягає в тому, щоби просити в Бога прощення за гріхи й не навчитися отримувати над ними перемогу? Хіба Господь помер для того, щоб я щодня падав в одну й ту ж яму? Не для того. Тому це зовсім невесело — не отримувати перемоги. Зовсім невесело — приходити в церкву, співати пісні про перемогу й при цьому щоразу переживати поразки.

Ось чому деякі люди стали відвідувати церкву онлайн. І лише переглядають зібрання. Вони тихо звільнилися. Вони не перестали вірити в Бога, але перестали ходити в церкву. Вони слухають проповіді у фоновому режимі, коли їм особливо нема чим зайнятися. Для того, щоб просто заповнити ефір, а не для того, щоб змінити своє життя. Люди обирають ті уривки з Писання, які відповідають їхньому способу життя, а не ті, які

кидають їм виклик. Але Бог помер не для того, щоб я щоразу падав. Він помер для того, щоб я воскрес із Ним і жив у Його перемозі. Не використовуйте Боже прощення як дозвіл на невдачу, як право на падіння.

Якщо Ісус вийшов із могили, то з чого ви взяли, що маєте право залишатися внизу? Тому що ви вважаєте, що це ваша межа, чи не так? Ісус не лише вкрився краплями крові, коли піднімався на хрест. Якщо ми бачимо Його тільки таким, що спинилися лише на прощенні й прийнятті спасіння. Але це не дасть нам духовної сили, за допомогою якої ми зможемо долати спокуси. У Писанні сказано, що ці всі страждання й сором Він перетерпів ради радощі, яка мала прийти після цього.

Він не просто помирав. Він дарував нам перемогу. Зазвичай перемоги не даруються. Перемоги здобуваються. І тут складається враження, що ми просто отримуємо цю перемогу — і немає потреби самим її здобувати. Але після твердження про те, що Бог дав нам перемогу, йде тлумачення, яке звучить так: «Будьте міцні, непохитні, збагачайтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (1 Кор. 15:58). Ніщо не повинне вас похитати. Завжди віддавайте себе повністю праці для Бога.

Тобто в 57-му вірші сказано, що Бог дає перемогу. А в 58-му — що ми повинні дати себе. Якщо ви не віддаєте себе й очікуєте, що Бог дасть вам перемогу, то ваше життя буде сповнене розчарувань, і ви не розумітимете, чому ви перебуваєте в тому, із чого Христос вам дав силу піднятися. Бог сказав: «Я даю тобі

перемогу. І оскільки вона в тебе є — ти маєш все необхідне для життя».

Ми маємо перемогу! Маємо радість. Обітницю. Прощення гріхів. Примирення з Богом. Кров Ісуса. Маємо великого Первосвященника, Який заступається за нас перед Богом. Ми маємо мудрість і знання, які вкладає в нас Сам Господь. У нас є спрямування від Бога. Є нова милість, коли ми прокидаємося й коли кладемо голову на подушку. У нас є надія та впевненість від Бога. Є покликання згори. Є сила Духа Святого — потужна зброя, яка допомагає перемагати підступи диявола. Ми маємо досвід, щоб пройти те, із чим стикнулися. Це всередині нас. І це не від людей, тому люди не можуть позбавити нас цього. Зрештою ми маємо дихання, щоб прославляти Господа. І силу та відвагу, щоб робити це. Право й привілей Його прославляти.

Він дав це нам, але ми не завжди віддаємо цьому себе. Павло сказав, що наша перемога — це дарунок, це обітниця, але є ще й умова. Ми повинні віддати себе цьому. Ви не можете тихо звільнитися. Якщо ви кажете «Амінь» на те, про що говориться на зібранні, то не мовчіть удома. Говоріть про це. Промовляйте собі слова надії й перемоги, коли вам буде важко на цьому тижні. Ви не можете мовчки здатися, бо маєте в собі щось вічне й нетлінне — насіння Божого Слова. Так, іноді воно дрібненьке, але має здатність зростати й приносити плід. Ви маєте гірчичне зерно віри, яка здатна переставляти гори.

С. Ф.

ЛЮБОВ НЕ РАХУЄ ХРОМОСОМ

Клуб Sunshine при Центральній церкві УЦХВС в м. Івано-Франківську регулярно збирає «сонячних» діток на цікаві заходи. Про діяльність клубу Sunshine читайте в інтерв'ю з його засновницею Анною Бабійчук.

У чому особливість діток, яким ви служите?
— Найперше в тому, що вони не прийняті в суспільстві. Не всі люди знають, як поводитися з ними. Але з кожним роком у цьому спостерігається прогрес.

Чому дітей з синдромом Дауна називають «сонячними» дітками?

— Мабуть, тому, що вони такі радісні, багато усміхаються, теплі, позитивні, люблять обійматися. Вони завжди з розпростертими ручками, як промінчики сонця.

Чи здатні особливі діти пристосуватися до самостійного життя?

— Зазвичай ні. Завжди потрібен хтось, хто може допомогти. Хоча бувають випадки, що такі люди працюють, здобувають професію, навіть стають моделями і знімаються в кіно.

Часто батьки особливих діток переживають за їхнє майбутнє, мовляв, що буде, коли їх не стане... І Церква виступає тим гарантом, який завжди буде поряд і продовжить піклуватися про дитину.

Як поводитися, коли на дитячому майданчику бачиш маму з особливою дитиною? Привітатися? Запропонувати допомогу? Чи ніяк не реагувати?

— Насправді все просто. Треба ставитися так, як би ви хотіли, аби ставились до вас. Така мама дуже хоче прийняття, спілкування, тому правильно буде підійти, усміхнутися, запропонувати діткам погратися разом.

Як навчити своїх дітей правильно ставитися до особливих діток?

— Треба пояснити, що ці дітки трішки по-іншому сприймають світ, але вони хороші, вмюють гратися, хочуть дружити. З ними теж можна обмінюватися іграшками, вони не хворі, не заразні, просто інші. Їм треба трохи більше допомоги в грі, пояснень і більше терпіння.

Що можна порадити батькам особливих дітей?

— Не боятися. Прийняти це. Не ховатися, не замикатися в собі. І, наскільки можливо, допомагати дитині соціалізуватися. Любити і не боятися відстоювати права своєї дитини. Вона має право на все

те, що і нормотипові діти.

Як народилась ідея створення клубу для «сонячних» діток?

— Усе почалося з моєї сестри. На той час їй було 18 років. Я не бачила, щоб хтось в церквах робив щось для таких дітей чи людей взагалі. Вони не брали участь в подіях для всіх дітей, ніхто ними спеціально не займався. Ми дізналися, що в Хмельницькому є сім'я, яка служить таким діткам, зустрілись з нею і вирішили теж розпочати у своїй церкві це служіння. Я дала оголошення, що набираємо сім'ї, в яких є діти з інвалідністю, для змістовного проведення часу і вже за пів години було набрано заплановану кількість людей. Так і виник клуб Sunshine.

Який посил несе клуб? Він працює на волонтерських засадах? Має спеціалістів у роботі з особливими дітками?

— Клуб має п'ять локацій, де окремо діють програми для дітей, для батьків і для всіх разом. Діти поділені за віковими категоріями, мають різні активності, майстер-класи, ігри, руханки та ще багато всього. Це місце для розвитку дітей, відпочинку батьків і місце, де батьки вчаться ще більше допомагати своїй дитині.

Скільки часу функціонує клуб? Як часто відбуваються зустрічі та хто може приходити на них?

— Клуб функціонує вже три роки. Ми не ставимо вікових обмежень, нині маємо діток від 4 до 26 років. А були й ті, кому вже 35.

Чи є якісь особливі результати в діток після систематичних відвідувань клубу? Як батьки сприймають клуб?

— Діти краще соціалізуються, краще розуміють себе, свої потреби. А батьки мають можливість трошки відпочити. У нашій команді служить 33 людини, не всі з церкви, є просто студенти-волонтери, то вони кажуть, що такої атмосфери, як у нас, не бачили ніде.

Маємо один чудовий відгук — клуб відвідує сім'я, яка була на межі розлучення, коли вони вперше прийшли до нас. Але, як вони свідчили вже потім, після побаченого і почутого у клубі, після читання Біблії, розмов про сімейні цінності вони продовжили досліджувати Біблію вдома і зберегли сім'ю. Вони й досі разом виховують свою особливу дитинку.

Чи є різниця між тим, як сприймають дітей з особливими потребами люди, які знають Бога, і нецерковними людьми?

— Насправді різниця невелика. Усі люди вмюють любити та робити добрі справи. Любов не рахує хромосом.

Розмовляла Надія Фіцик.

ЛЮБИТИ ВОРОГІВ... ЧИ НІ?

«Горе тим, які зло називають добром і добро — злом, пільму вважають світлом, і світло — пільмою, гірке вважають солодким, і солодке — гірким! Горе тим, які мудрі у своїх очах і розумні перед самими собою!» (Іс. 5:20-21).

Щоб виконати у своєму житті Христові слова: «Я кажу вам: любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас, і моліться за тих, хто кривдить і гонить вас» (Мт. 5:44), треба з'ясувати: хто для тебе особисто є ворогом. А інакше так звана «любов до ворогів» буде лише підрубкою, профанацією.

Варто також нагадати, що Христові слова про любов до ворогів читаємо в Йога Нагірній проповіді, яку слід вважати ідеалом, тобто тим, до чого має прагнути кожен вірний. Бо далі Спаситель каже: «Отже, будьте досконалі, як Отець ваш Небесний досконалий» (Мт. 5:48), що апріорі неможливо для смертної людини. Цей Христовий заклик до досконалості — це напрям, яким має слідувати людина, а зовсім не мета, якої вона має досягнути, бо інакше Господу Ісусу

Христу не треба було помирати на Голгофському хресті, якби бодай одна людина могла досягнути Божого рівня досконалості. І це, зокрема, стосується і любові до ворогів.

«І коли прийшли на місце, що зветься Лобним, тут розп'яли Йога і злочинців, одного з правого, а другого з лівого боку. Ісус же говорив: Отче, прости їм, бо не відають, що чинять» (Лк. 23:33-34), — насправді мало хто з людей може щиро повторити це вслід за Спасителем, коли з ним особисто будуть так поводитися.

На це спромігся диякон Степан, спромігся багато християнських мучеників протягом історії Церкви, але більшість людей на це не здатні, навіть якщо вони й тримаються протилежної думки. Не треба переоцінювати свої сили, зокрема духовних, бо «хто думає, що він стоїть, нехай бережеться, щоб не впасти» (1Кор. 10:12). А якщо певна людина наполягатиме на своєму, то Бог з часом може послати їй випробування, щоб вона змогла в цьому переконатися...

Більш ніж достатньо...

Тут може виникнути цілком слушне питання: то що, не треба любити ворогів? Треба! Але треба вчитися любити їх, діючи за біблійним принципом: «Вірний у малому і у великому вірний; а неправедний у малому,

неправедний і у великому» (Лк. 16:10). Як приклад: не робити того, що вони роблять тобі (чи хочуть зробити). Цього для багатьох людей більш ніж достатньо, а якщо певна людина вправлятиметься в любові до Бога і своїх ближніх, вона з часом з Божою допомогою зможе досягнути, якщо на те буде воля Божа, такого рівня посвячення Богу, що зможе повторити вслід за дияконом Степаном: «Не залічи їм, о Господи, цього гріха!» (Дії 7:60).

Такого рівня посвяти досягає не так вже й багато. Але багато досягає лицемірства, коли починають вважати, що люблять людей, які начебто є їхніми ворогами, але вони такими їх не вважають.

Повторимося: щоб любити ворога, треба певну людину, групу осіб, якийсь народ щиро вважати своїм ворогом, тобто тим, хто хоче чи здатен завдати тобі шкоди або й убити.

А інакше буде таке собі духовне самопіднесення, внаслідок якого можна почати зневажати інших людей, які щиро не люблять чи ненавидітимуть тих, кого ти начебто вважаєш ворогом і встиг полюбити. І якщо таке стається, людина починає вважати ворогами зовсім не тих людей і як наслідок чорне вважає білим і навпаки. З усіма відповідними наслідками.

god.in.ua.

ГНАНІ ВІЙНОЮ, АЛЕ НЕ СКОРЕНІ — ІСТОРІЯ МІСІОНЕРА З БЕРДЯНСЬКА ТАРАСА ДІДИЧА

Своїм свідченням Тарас Дідич поділився під час річної конференції Запорізького обласного об'єднання УЦХВС у березні цього року. Саме у Запоріжжі Тарас із дружиною Світлою служать нині. А почали місіонерську працю ще у 2016 році, коли разом з іншими сім'ями виїхали із церкви «Місто-сховище» м. Бердянська на місіонерське служіння до прифронтових міст та сіл Луганської і Донецької областей.

У 2022-му, коли росіяни окупували Бердянськ, більшість вірян церкви «Місто-сховище» переїхали до Запоріжжя. Родина ж Тараса тимчасово оселилася у м. Чернівцях, де служитель не зміг сидіти без діла і продовжив служіння в місцевій церкві. Час від часу він доставляв гуманітарні вантажі до Запоріжжя та молився про Боже керівництво для подальшого життя.

Під час однієї із подорожей місіонер відчув поклик переїхати разом із сім'єю до Запоріжжя, де були віряни з його рідної церкви, та почав молитися, щоб таке ж бажання мала дружина. Через деякий час, попри загрозу ракетних обстрілів дружина також погодилася на переїзд.

Сьогодні місіонери активно служать у чотирьох районах Запоріжжя

в дитячому, підлітковому та молодіжному клубах, а також у жіночому служінні. Проводять «Альфа курс» для нецерковних людей, а ще задіяні у соціальному служінні, євангелізаційних заходах та організації домашніх груп.

На базі церкви сформувалися два реабілітаційні центри: чоловічий та жіночий. Команда під керівництвом Тараса організовує поїздки у прифронтові населені пункти Запорізької області.

«Не понижати Божі стандарти, продовжувати звершувати служіння та залишатися у Божій волі. Готувати шлях для Господа, як це зробив Іван Хреститель, — ось наше з вами завдання», — підкреслює Тарас Дідич.

Степан Тищенко.

РОЗСУДЛИВИЙ РОЗБІЙНИК

Як був спасений розбійник на хресті? На це запитання можливі два варіанти відповідей. Перший — це диво і «тільки Богові відомий» дар благодаті. Ця відповідь виходить із положення, що благодать не там, де чесні і хороші люди. Благодать там, де благодать. Друга відповідь чіткіша, але не суперечить першій і не виключає Божої спасительної благодаті. Це коли потрібен вільний вибір людини, її совість, що пробудилася. У нашому випадку цього розбійника ще називають розсудливим, на відміну від озлобленого другого розбійника.

Розбійник страждав на хресті від болю, страждав у душевній агонії від безвиході, переживаючи свою останню годину в муках змученої плоти. У душі він відчував кожну мить втраченого життя. Він втрачав цей премудрий влаштований світ — світ Божий, втрачав свою особу — унікальний образ людської душі і неповторної індивідуальності.

Розбійник як ніколи почувався жалюгідним, нікчемним і самотнім. Він зрозумів, як обманувся в житті, обравши насильство, розбрат і життя лише для свого тіла. Він би готовий був жити вже по-іншому, якби йому трапилася ще раз така нагода.

Він відчув різницю між прожитим своїм руйнівним, відірваним від інших душ життям і творчим життям — життям у любові і єднанні. І якщо довелося б віддати життя, прожито по совісті, то це було б зовсім інше. Тоді б так не страждала душа: праведність забезпечує моральну стійкість, любов до ближнього не дозволяє відчувати самотність, життя набуває сенсу і певної надії.

Та, на жаль, розбійник переживає повний відчай, і це його «прозоріння» тільки посилює страждання. Правда явилася, як відплата, закликаючи все, що минуло,

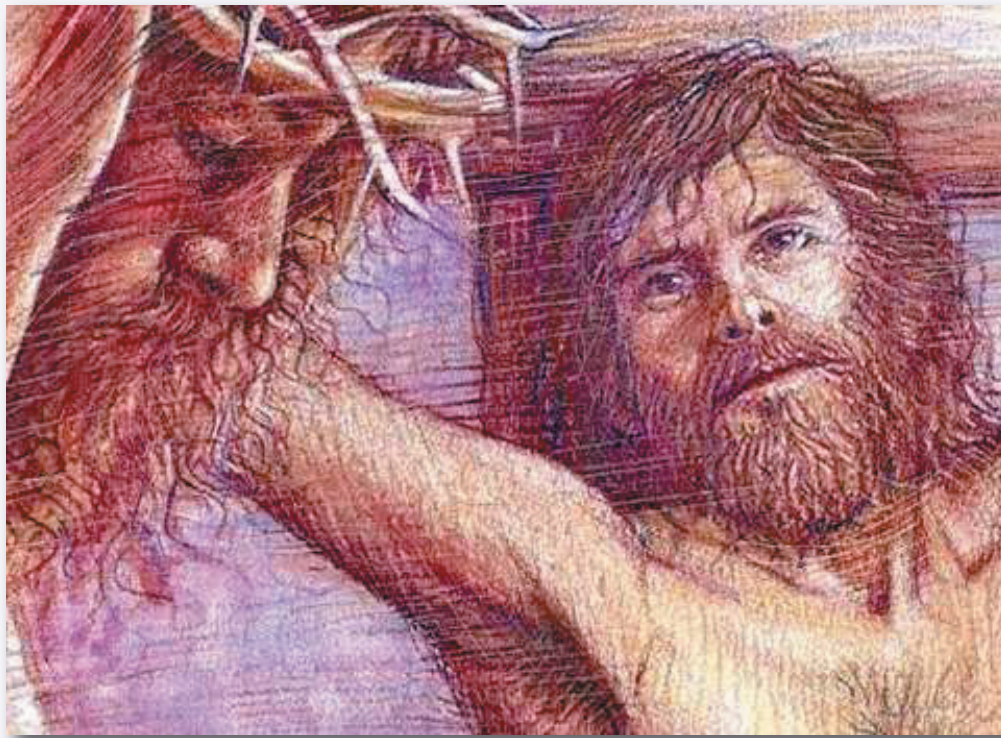
на суд істини. А сама його доля — стра- та через розп'яття, чітко відбиває причину і наслідок його життєвого вибору, підтверджуючи суд істини. Для розбійника вже настав суд Божий.

Проте розбійник звернув увагу, що цей суд не такий справедливий щодо розп'ятого поруч Ісуса, в Якому не було жодної провини, в усякому разі, такої, що заслуговує на смерть. До того ж увесь гнів і образи натовпу обрушувалися на Нього як на найзапеклішого злочинця. І «судді» за своєю поведінкою і неприхованою ненавистю були схожі на таких же вбивць, що нічим не відрізнялися від самого розбійника, а можливо, були і гіршими.

По дорозі до Голгофи Ісус про це і попереджав світ. Він говорив народу про суд Божий, коли їх вели на страту (див. Лк. 23:28-31). Ймовірно, розбійник чув слова Христові.

Ці так звані судді помилували бунтівника Варавву, і це лише підтверджує, що Ісуса зазначили до розбійників і що Він дійсно узяв на Себе гріх світу.

Тепер слова Ісуса про суд Божий стали близькими серцю розбійника, і він почав розуміти, що в цій яскравій картині контрастів і збігів лежить промисел Божий.

І ці події колись набудуть свого логічного підсумку у світлі відновлення істини!

І вже якщо цей Праведник «інших зціляв, а Себе не може врятувати», то це явно людина Божа і суду Божого цьому народу не уникнути. З усього видно, що це пророк Божий, якщо не Сам Месія, Христос. Бо розбійник знав, що Ісус говорив про Царство Своє. Можливо, знав і про те, що Ісус називав Бога Своім Отцем.

Народ і начальники глузували з Ісуса, кажучи: «Він інших спасав, нехай Сам

Себе визволить, коли Він Христос, Божий Обранець!» (Лк. 23:35).

А воїни казали Ісусу: «Коли Цар Ти Юдейський, спаси Себе Сам» (Лк. 23:37). «А один із розп'ятих злочинників став зневажати Його й говорити: Чи Ти не Христос? То спаси Себе й нас» (Лк. 23:39).

І от, перший розбійник, що повірив у Христа, докоряв тому й казав: «Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на те саме засуджений? Але ми справедливо засуджені, і належну заплату за вчинки свої беремо,

Цей же жодного зла не вчинив» (Лк. 23:40-41).

Так розсудливий розбійник увірвався і визнав Христа. Бо «серцем вірують для праведності, а устами сповідають на спасіння» (Рим. 10:10).

Щойно розсудливий розбійник прорік слова правди, визнав Ісуса, як йому засяяло світло спасіння, і він відчув звільнення у своїй совісті. У своєму серці він відчув інше життя — життя благодаті, мир і спокій. Розсудливий розбійник набув надію. І сказав Ісусові: «Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш у Царство Твоє!».

Маючи надію, але перебуваючи в покаянні й упокоренні, розбійник лише попросив Ісуса про нього згадати. І це теж показник широкого покаяння — розбійник усвідомлює себе негідним Царства Небесного.

«І сказав йому Ісус: істинно кажу тобі: сьогодні ж будеш зі Мною в раю».

Михайло Пушкарський.

ЯМА, МОВЧАННЯ БОГА І ТОРЖЕСТВО СМЕРТІ

Вирва, яка утворюється від ракети, може мати п'ять метрів глибини і вісім — ширину. В Україну прилетіли тисячі ракет. Вони залишили після себе тисячі ям. Може здаватися, що після всього, що трапилося, в Україні немає майбутнього. Ми самі ніби опинилися в ямі, з якої немає виходу. Але Бог дивиться на яму з іншої перспективи — як на плацдарм для благословень та унікальних можливостей.

Ще в юності Йосип потрапив до ями, яка забрала багато років його життя. Яма — це не завжди покарання чи наслідок гріхів. Іноді це наслідок того, що твої брати заздять твоїм талантам і ненавидять тебе за правду. Рабство, дім Потіфара, тюрма — це ями, через які довелося пройти Йосипу. І в жодну з них він не потрапив зі своєї вини.

Яма — це не кінець, іноді це тільки початок благословень. Тільки уявіть: 15-річного Йосипа брати кинули до ями, а в 30 років він стає правдою рукою єгипетського фараона. Трагедія України може стати початком чогось великого. Але «в ямі» Йосип провів довгих 15 років. Яма — це надовго.

Яма — це порожнє місце без води й спілкування, де тебе залишили без надії на життя. Це духовна пустеля. Коли ти не можеш читати Біблію, молитва тільки до стелі, у душі порожнеча. Це депресія, самотність, розчарування. Яма — це процес нашого життя.

У ямі Бог почав формувати характер Йосипа й готувати його до великого успіху. У ямі Бог навчав нас мужності, людяності, справжніх цінностей. І це відбувається через страждання. Більшість мужів Біблії пройшли через яму. Сам Ісус Христос пройшов через яму. Пророчий псалом відкриває Його почуття: «Умістив Ти мене в глибочезну могилу, до пійми в глибинах...» (Пс. 87). У Посланні до євреїв написано, що Божий Син став досконалим через страждання. І Він розуміє наші страждання.

Нам хочеться оминати яму. Часом ми тікаємо, як тікав Йона. Я в жодному разі не засуджую тих, хто втікає від війни за кордон. Але, скажіть, якби перед вами був вибір: у ямі, але з Богом, чи деінде, але без Бога, — що б ви обрали? Наша надія в тому, що з нами в ямі — Бог: «І був Господь з Йосипом, а він став чоловіком, що мав щастя» (1М.

39:2). Виявляється, навіть перебуваючи в ямі, можна мати щастя! Ми чекаємо, коли все закінчиться й почнемо «світле майбутнє». Але Бог працює в ямі, творить чудеса в ямі!

Більше того — перебуваючи в ямі, Йосип міг бути благословенням для інших. Часто, коли нам погано, ми хочемо, щоб усім було погано... Йосип пережив зраду, полон, наклеп, але не нарікав. Що ми робимо, перебуваючи в ямі? Постійно незадоволені, вимагаємо справедливості, жаліємо себе? Тягнемо інших до себе в яму чи допомагаємо вибратися? Навіть коли Ісус Христос був розп'ятий, він піклувався про Свою матір, про розбійника, який висів поруч із Ним.

Перебування в ямі для Йосипа скінчилося так само несподівано, як і почалося. Раптом раб, в'язень отримав владу. Та сама унікальна здібність (тлумачення снів), яка привела в яму, вивела його звідти. Бог може перетворювати ями на гори: «Ви задумували на мене зло, та Бог задумав те на добре», — сказав Йосип братам. «І знаємо, що тим, хто любить Бога... усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Грандіозна трансформація страждань чекає попереду. Попереду нас чекає слава!

Чому Бог мовчить

Жахлива війна триває, мільйони молитов зі всього світу щодня підносяться до неба. Лунає крик від безвиході, розчарування, болю... Попри це Бог не відповідає, принаймні так, як би нам хотілося. Тому дедалі частіше виникає запитання: «Чому Бог мовчить?».

Думаю, протягом історії це питання ставили тисячі людей. І серед них був праведник на ім'я Йов, який тікав від злого, боявся Бога. «Не було більше такого, як він», — це слова Самого Бога. Несподівано в його життя приходять випробування небачених масштабів. Книгу Йова неможливо читати без сліз. Думаю, якби він жив сьогодні, то добре розумів би всіх українців. Він був на нашому місці.

За мить Йов втратив усе — майно, худобу, дітей... Думаю, сотні думок лізли в голову: «Господи, чому Ти допустив це? За які гріхи?». Він і гадки не мав, що Бог мав розмову з сатаною. Якби знав, то й легше було б усе пережити. Хіба не міг Бог з'явитися йому вві сні й попередити: «Буде важко, але Я тебе не покину!». Але Бог мовчав. Випробування прийшли раптово й без пояснень. Випробування, яких Йов не чекав, до яких не був готовий. Сьогодні Україна переживає нечуване горе. Чи міг хтось уявити, що на наших очах гвалтуватимуть дітей, стиратимуть з лиця землі цілі міста? І при

цьому небо мовчить.

Згодом Йов втратив ще й здоров'я. «Чи ж ми будемо приймати від Бога добре, а злого не приймемо?» — сказав праведник. «При всьому тому Йов не згрішив своїми устами». Уявіть, наскільки він був фізично й морально спустошеним у цей момент! Пройшов уже тривалий час, а Бог не сказав ні слова...

Чому Бог мовчить? По-перше, коли Бог мовчить — Він говорить з дияволом. Написано, що ворог душі обмовляє Божих дітей день і ніч. Я не знаю, чому Бог дозволяє цьому негіднику робити свої чорні справи. Але після розмови Бога з дияволом у наше життя зазвичай приходять випробування. При цьому Бог ставить межу, якої не дозволяє дияволу перейти.

«І промовив Господь: Симоне, Симоне, ось сатана жадав, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя» (Лк. 22:31-32). Ось ще одна розмова Бога з дияволом. Моя друга думка: коли Бог мовчить, Він слухає Ісуса Христа, Який заступається за нас. Коли вам здається, що Бог мовчить, говоріть із Сином Божим, Який допомагає у наших випробуваннях.

Третя думка: навіть коли Бог нібито мовчить, Він все одно продовжує діяти в нашому житті. У притчі добрий самарянин врятував покаліченого мандрівника, хоча при цьому не промовив до нього ні слова.

Друзі Йова виявилися «даремними розрадниками». Вони казали, що Йов не знає Бога, що Бог просто так не посилав покарання. Якби вони жили в наш час, то сказали б: «Це Україна за її гріхи!». Але, як виявилось, вони помилилися. Третя думка: коли Бог мовчить, Він слухає, що говорять про Нього люди. Адже в моменти горя ми говоримо те, що насправді думаємо. Випробування виявляють стан нашого серця.

І нарешті заговорив Бог. Після Його промови Йов визнав: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе...» (Йов. 42:5). У момент найбільшої трагедії Йов зустрівся з Богом, і Бог відкрився йому. І це головне, чого хоче Бог досягнути у житті кожного з нас. Далі неймовірні речі сталися з Йовом — у нього знову народилося 10 дітей, помножилося майно. І сьогодні для Бога немає нічого неможливого.

Слово надії під час торжества смерті

Чому люди помирають, коли їм ще жити й жити? Що робити, коли смерть прийшла в дім? Ви стикалися з такими обставинами? Що відчували в той момент? Чи готові ви самі до переходу у вічність, якщо це трапиться сьогодні?

Тема смерті тепер більш ніж актуальна. У новітній історії України ще не було часу, коли навколо було так багато смерті. Причому смерті раптової, жахливої, для якої немає жодних логічних причин. Поряд з нами живуть десятки тисяч сиріт, удів, батьків, які втратили дітей... Смерть збирає в Україні рясний урожай. Але серед усього цього торжества смерті є надія. І ми маємо вхопитися за неї.

З певної точки зору можна сказати, що Біблія — книга про смерть. Слово «смерть» там вживається понад 100 разів, «померти» — понад 500, «убивство» — понад 300. За кожним із цих слів — чиясь доля. Центральний вірш Біблії — Івана 3:16 — теж про смерть.

У першій книзі Біблії Адам уперше почув про смерть, ще не знаючи, що це таке: «З дерева знання добра й зла не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (1 М. 2:17). Але в останній книзі Біблії написано: «Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті» (Об. 21:4). Це наша надія!

Ми покликани дивитися на смерть через призму воскресіння. Адже Ісус Христос переміг смерть: «Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» (1 Кор. 15:55). «І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занапастити в геєнні. Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого. А вам і волосся все на голові пороховано» (Мт. 10:28-30).

Не буває випадкової смерті. Якщо Бог контролює смерть горобців, то маємо бути певні, що жодна людська смерть не проходить повз Його увагу. Навіть якщо цю смерть запланували вороги України, навіть якщо це геноцид... «Дорога в очак Господа смерть богобійних Його!» (Пс. 115:6).

Бог може прославитися як через життя людини, так і через її смерть. Наприклад, апостола Петру Божий Син сказав: «Коли постарієш, свої руки простягнеш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш... А оце Він сказав, щоб зазначити, якою то смертю той Бога прославить» (Ів. 21:18-19).

Петро усвідомив цю істину, прийняв її. Він вірив у те саме, що й апостол Павло: «Для мене життя то Христос, а смерть то надбання» (Фил. 1:21).

Чи є смерть для вас надбанням? Чи боїтеся ви її, бо не довірилися Господу? Чи молитесь, щоб залишитися вірним Йому до смерті? Сьогодні смерть — це наша реальність. І до неї потрібно бути готовими.

Олександр Чмут.

ДРУГЕ ДИХАННЯ

За цей час ми пережили багато чого і навчилися багато чому. Навчилися жити одним днем. Навчилися лягати спати під вибухи та усвідомлювати, що ця ніч може бути останньою. І навчилися дякувати Богові за кожен новий ранок життя. Ми навчилися співчувати, бо почули про безліч трагічних подій. Ми по-особливому зрозуміли, що світло в домі — це велике благо, і тепло — це не просто «бо так має бути».

Життя продовжується попри безліч труднощів, які нам доводиться долати. І Бог, Який допоміг нам до цього часу, допоможе рухатися й далі.

докладаємо зусилля, то може видаватися, що шлях ще дуже-дуже довгий. Але на певному етапі приходить Божа благодать і відкриває друге дихання. І те, за що ти борюєся, стає більш досяжним. Але це не головне. Головне те, що відбулося й відбувається у твоєму серці.

Останнім часом у моєму розумі час від часу виникає образ, який ілюструє наше життя. У його основі — феномен другого дихання. Коли спортсмен біжить, то на певному етапі йому здається, що сили закінчилися. Але якщо протриматися й продовжити рух, то відкривається друге дихання. І я вірю, що в духовному сенсі в Господа є можливість дати нам друге дихання. Дати нові сили, коли наші сили дійшли вже до краю. Дати нову віру, коли та віра, яку ми мали, зазнала якихось втрат.

Друге дихання в молитві

Ми живемо в час, коли моляться абсолютно всі. Кажуть, під час війни атеїстів не буває. В окопах, під бомбами, коли кулі свистять, так чи інакше кожна людина звертається до Бога. Тим більше моляться віруючі люди. Ми просимо, щоби Бог діяв у різних сферах, а не лише в контексті перемоги.

Якщо ви тривалий час за щось молитесь й не бачите відповіді, то починаєте стомлюватися. «Завдвга надія засмучує серце», — казав Соломон. Так само і в молитві.

Буває, що відповіді приходять одразу чи дуже швидко. Однак є моменти, коли ти молишся, а здається, нічого не відбувається. І тоді люди запитують себе: «Чи зі мною все гаразд? Чи правильно я молюся? Чи варто робити це?».

Погляньмо на приклад Самого Ісуса. У Нього теж були молитви, на які Отець на відповідь із першого разу. Одна з таких молитов — молитва в Гетсиманії. Ми бачимо, що Він кілька разів усамітнювався там для молитви, а потім приходив до учнів і знову повертався, щоб помолитися. Не знаю, скільки таких молитовних серій було того дня. Матвій описує три такі події.

Як гадаєте, Отець Сина почув з першого разу? Звісно, почув. Іноді нам здається, що інформація до Бога на дійшла, але Бог чує одразу. Ісус молився тривалий час. Він повторював одне й те ж прохання, і я впевнений, що Отець Його чув. Так само Він чує й нас щоразу, коли ми молимося. Ці молитви нікуди не зникають.

Виникає лише логічне запитання: для чого молитися знову й знову, якщо Бог почув нас із першого разу. Більше того, у Біблії сказано, що Бог знає наші молитви ще до того, як вони будуть висловлені. Це зовсім не тому, що нам потрібно Бога якось вмилювати, якось вмовити. Чи якось завоювати Його прихильність. Ні, від наших молитов добрий Бог не стає добрішим. Він не стає милостивішим, бо Він і так милостивий. У цей момент змінюється не Бог, а ми. Ми вчимося Йому довіряти. Ми усвідомлюємо, наскільки Він нам потрібен. Ми розуміємо, наскільки від Нього залежні. І в такий момент щось відбувається із нашим серцем.

Молитва в Гетсиманії не була потрібна Отцеві. Ця молитва була потрібна Ісусові, бо Його душа була сповнена смертельного смутку. І там у молитві Він виливав цей смуток перед Богом, щоб, коли згодом прийде його зрадник, Він міг бути цілком незворушним. І далі Він буде спокійним, попри безліч страждань, які доведеться стерпіти. Бо Він здобув перемогу раніше. Він знав, на що йде. Усе це вирішилося в молитві. Однак ця молитва була тривалою.

Коли ми молимося, боремося, коли

тримала Ісуса. І Він їм служив.

Знаєте, звідки береться «друге дихання», щоб не зламатися в служінні складним людям? Із віри в те, що Бог щось приготував саме для цієї людини. Якщо ви не будете бачити, що Бог щось має для цих людей, ти розчаруєшся. Якщо ви, батько чи мама, не будете бачити, що Бог щось має для вашої дитви, то з часом захочете опустити руки. Якщо ви не будете вірити в Божу перспективу, то вичерпаються сили. Але друге дихання приходить тоді, коли ви кажете: «Ісусе, Ти не здаєшся. І я не здаюся. Я буду служити людям».

Тому дивімося на людей очима віри, і Бог відкриє нам друге дихання в служінні ближнім.

Друге дихання в боротьбі й стражданнях

Попри те, що ми маємо особисту боротьбу й внутрішні кризи, ми, як країна, проходимо складні часи. Це наша власна віа Долороса, де нас бичують і розпинають. Як впертись з цим? Де взяти сил, щоб усе це пройти?

Хоча всі ми більшою чи меншою мірою страждаємо, ніхто не зможе сказати, що ці страждання можуть хоч якось порівнятися з тим, що пережив Ісус. Спочатку Його побивали римськими бичами, зробленими зі шкіряних пасків зі свинцевими наконечниками, які розривали шкіру. Потім на цю скривавлену спину поклали хреста. І Він мусив, несучи це хрест, йти до місця, де Його вб'ють. Від безсилля Він не раз падав на землю й не міг піднятися. А потім Його прибили до цього хреста, травмувавши сухожилля, де сходяться всі нервові закінчення. І найстрашніше, що було при розп'ятті, — це неможливість дихати. Кожен подих давався ціною великої напруги й болю. Щоб наповнити легені повітрям, Христу треба було піднятися на пробитих руках і вдихнути.

Але є інший бік, про який більшість людей не замислюється. Ісус на хресті взяв на себе всі наші фізичні немочі, душевні хвороби, тому ми можемо мати зцілення в Його ранах. Він знає, що таке метастази раку і асфіксія при ковіді, знає, що таке депресія й що відчуває людина на грані відчаю. Він узняв на Себе всі провини людей. Згадайте, як нас мучить сумління за один поганий вчинок. А тепер уявіть всю вину світу, покладену на одного.

Але й це було не найстрашніше. В один момент трапився блекаут, з яким всі наші блекаути і поруч не стояли, — Бог закрив небо. І тільки це змусило Христа закричати: «Боже Мій, Боже Мій, для чого Ти Мене покинув? Як Мені бути без Тебе, усвідомлюючи, що зараз Я сам на сам з усім цим?».

Знаєте, чому Отець покинув Ісуса? Щоб ніколи не покидати нас. Там відбувався обмін: Христос брав на Себе хвороби, щоб нас зціляти. Брав на себе провини, щоб мати право прощати, і Він пережив розлуку з Отцем, щоб ми ніколи не мали цієї розлуки.

І що в цю мить Ісус сказав дияволу? Він прийшов до Нього у вигляді людей, які вигукували: «Якщо Ти Син Божий — зійди з хреста!». Пригадуєте, що з таких слів починалися й випробування Ісуса в пустелі: «Якщо Ти Син Божий...» Метою диявола було не те, щоб Христос зробив певні дії: чи то в пустелі, чи на хресті. Метою диявола було вселити сумнів.

Нині такі слова диявол може шептати й в наші серця. Але саме тому, що Ісус був Сином Божим, Він і був на хресті. І саме тому, що ми є дітьми Божими, ми проходимо певні труднощі й несемо свого хреста. І ми його донесемо, якщо усвідомлюємо, хто ми в Бозі.

Отже, джерело другого дихання в стражданнях і боротьбі — усвідомлення того, ким ти є в Ісусі Христі. Якщо ти це знаєш — усе пройде.

Автор Послання до євреїв, який знає нашу позицію в Христі, каже до Божих дітей: «Біж із терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правіці престолу Божого. Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись і не впали на душах своїх» (Євр.12:1-3).

Коли ми втомлюємося й виснажуємося, коли нам здається, що більше немає сил, дивімося на Ісуса. Бо друге дихання приходить саме тоді, коли ми думаємо про нашого Господа.

Микола Савчук.

СВІТ

«Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас. Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить» (Ів. 15:18-19).

Господь чудесним чином змалює нову християнську громаду, роблячи наголос не на її формальній або функціонуванні (для цього час ще не настав), а на її моральних особливостях і духовних привілеях.

Вона представлена як спільнота людей, керованих любов'ю Христовою, які перебувають у Його любові та об'єднані між собою любов'ю один до одного.

Далі Господь виходить за межі цього християнського осередку любові і починає говорити про світ, котрий є осередком ненависті. Цим самим Він застерігає Своїх учнів щодо реальної природи світу, яким вони будуть оточені, і готує їх до переслідувань.

Якщо ми поділяємо з Христом любов, радість і святе єднання в близькому християнському колі, то також повинні бути готові розділити з Ним ненависть і зневагу від цього світу. Тут немає жодних натяків на те, що учні повинні спробувати скористатися найкращим, що є в цих двох світах, як іноді стверджують люди. Вибір лише один: Христос або світ.

Це не може бути і Христос, і світ. Спільнота людей, яка в той або інший спосіб демонструє любов до Христа, ототожнюється у світі з Христом, і та сама ненависть, яку світ мав до Христа, буде спрямована на Його народ. Ненависть і переслідування, які переживав Він, переживатимуть і вони.

Світ — це величезна система, яка охоплює всі раси і класи, а також всі неправдиві релігії, які у своїй переважній більшості ненавидять Бога. Світ, який оточував учнів у той час, був світом занепалялого юдаїзму. Сьогоднішній світ, з яким мають справу віруючі, — це світ занепалялого християнства. Його зовнішня форма може змінюватися з плином часу, проте у своїй суті вона завжди характеризується відступництвом від Бога і ненавистю до Христа.

Чому цих простих людей світ ненавидить? Хіба ж вони не були в основному зібранням злидарів, які любили одне одного, жили добродібно, демонстрували покірність владі, не втручаючись в її політику? Хіба вони не йшли до людей, лише щоб звістити Добру Новину та чинячи добрі справи? Чому ж тоді вони викликали ненависть?

Господь наводить дві причини цієї ненависті. По-перше, вони були громадою людей, яких Христос вибрав зі світу, по-друге, вони були громадою людей, які визнали ім'я Христа перед світом (в. 21). Перша причина більшою мірою викликає ненависть релігійного світу; друга — ненависть світу в цілому.

В усі часи ніщо не викликало в релігійної людини такої люті, як суверенна дія благодаті, яка, залишаючи остеронь всі зусилля релігійних людей, піднімає і благословляє відкинутих і убогих. Сама згадка про ту благодать, яка одного разу благословила вдову із поганського народу та прокаженого поганина, змусила релігійних лідерів міста Назарету повстати в гніві й ненависті до Христа. Суверенна благодать, яка благословляє молодшого сина, драгує і викликає заздрість старшого сина.

«Пригадайте те слово, яке Я вам сказав: Раб не більший за пана свого. Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть; як слово Моє зберігали, берегтимуть і ваше. Але все це робитимуть вам за ім'я Моє, бо не знають Того, хто послав Мене» (Ів. 15:20-21). Учні отримують попередження про те, що ця ненависть буде виявлятися в переслідуваннях: «Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть». Це практичне вираження ненависті пов'язане безпосередньо з визнанням імені Христа, бо Господь далі говорить: «... все це робитимуть вам за ім'я Моє». Саме переслідування — як Христа, так і Його учнів — довело, що ті, хто їх переслідував, не знали того, Хто послав Христа, — Отця.

«Коли б Я не прийшов і до них не казав, то не мали б гріха, а тепер вимовки не мають вони за свій гріх. Хто Мене ненавидить, і Мого Отця той ненавидить. Коли б Я серед них не вчинив був тих діл, яких не чинив ніхто інший, то не мали б гріха. Та тепер вони бачили, і зненавиділи і Мене, і Мого Отця. Та щоб справдилось слово, що в їхній Законі написано: Мене безпідставно зненавиділи!» (Ів. 15:22-25).

Проте подібне невігластво не має виправдання. Слова Господні та Його діла не залишили світові жодного виправдання ні за його ненависть, ані за його невігластво. Якби Христос не прийшов і не говорив світові таких слів, яких ніколи людина не говорила; якби Він на очах людей світу не вчинив таких справ, яких ніколи не чинив ніхто інший, тоді вони не були б звинувачені в гріху свідомої вороженості проти Христа й Отця. Вони залишилися б занепадими створіннями, але при цьому не були б свавільними створіннями, які ненавидять Бога. Тепер же не залишилося ніякого виправдання для їхнього гріха. Факт провини світу не міг бути прихований — він вийшов назовні. Своїми словами і діями Христос повністю до кінця розкрив серце Отця, і в результаті з боку людини виявилася лише ненависть до Бога.

Світ як такий втратив будь-яку надію, бо, порушуючи свій же закон, він зненавидів Христа без причини. Таким чином, причиною ненависті світу більше не є незнання; її причиною є гріх. Це безпринципна ненависть. На жаль, ми, навіть будучи християнами, іноді можемо подавати світові привід для ненависті, але в Христі не було жодної причини для неї. Фактично, привід для ненависті існує, але він не в Тому, на Кого спрямована ця ненависть, а в серцях тих, хто ненавидить.

ПРО ЛЮДЯНІСТЬ

«А коли постановлено, щоб відплинули ми до Італії, то віддано Павла та ще деяких інших ув'язнених сотників, Юлієві на ім'я, з полку Августа. І посідали ми на корабля адрамітського, що пливсти мав біля місць азійських, та й відчалили. Із нами був Арістарх македонець із Солуня. А другого дня ми пристали в Сидоні. До Павла ж Юлії ставивсь по-людському, і дозволив до друзів піти та їхньої опіки зазнати» (Дії 27:1-3).

«А коли врятувалися ми, то довідалися, що острів той зветься Меліта. Тубільці ж нам виявили надзвичайну людяність, бо вони запалили огонь, ішов бо дощ і був холод, і прийняли нас усіх» (Дії 28:1-2).

Ці уривки об'єднують одне дуже важливе слово — «людяність». Колись наш старенький пастор любив повторювати в молитві: «Господи Боже, помози, щоб усі люди стали віруючими, — робив паузу, а далі продовжував, — але разом із тим, Боже, дай, щоб усі віруючі були людьми».

Людяність у дії

Доброта — це риса, яку ми маємо постійно виявляти, бо це риса, якою володіє Бог. Бог добрий і навки Його милосердя. Людина ж у своїй сутності недобра. У Євангелії від Луки читаємо слова Ісуса: «Коли ви, бувши злі, потрапите дітям дати добрі давання, то скільки більше Отець наш Небесний подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього».

Чому Христос не називає людей добрими? Тому що гріх, який увійшов у наше життя, так багато наробив шкоди. Люди, які впускають гріх у своє серце, свій дух, своє життя, потрапляють у великі проблеми. Гріх завдає великого клопоту й веде за собою велику біду. Він не щадить нікого.

Протягом тисячоліть він укорінювався в людині й продовжує свою роботу в тих серцях, які дають йому місце. Але Біблія закликає панувати над гріхом. Бо інакше він пануватиме над нами.

Юлії ставився до Павла по-людськи. Він проявив доброту й співчуття до в'язня Христового, дозволивши Павлові піти до друзів. Сотник пішов на ризик, відпустив в'язня до людей, які могли би організувати йому втечу. Тобто він дуже сильно ризикував. Але все одно ставився по-людськи.

Надзвичайне у звичайному

З Божого Слова дізнаємося, що Павло з тими людьми, які були з ним на кораблі, потрапив у повну катастрофу. Корабель розбився вщент. Але за Божим провидінням, яке було відкрите Павлові, усі люди врятувалися. І коли вони, промерзши в холодній воді, припливли на острів, тубільці виявили їм надзвичайну людяність.

У контексті історій про диких, жорстоких тубільців тихоокеанських островів поняття «тубільці» та «людяність» сприймаються як взаємовиключні. Тубільцями звикли називати неграмотних, нецивілізованих людей, а виявляється, що це добрі люди. Іноді, на жаль, люди цивілізовані й освічені не мають тієї людяності й культури, яку виявили ці племена.

Тубільці показали надзвичайну людяність, хоча не були віруючими. Вони проявили турботу до всіх врятованих — зігріли їх, хоча й не знали, що це за люди. Проте вони бачили біду інших і допомагали, як могли.

Людяність — дуже важлива риса, особливо для християнина. Бог створив нас передусім людьми. І саме людину Бог створив за Своїми образом і подобою. Тому й сказано: «Та не перше духовне, але звичайне, а потім духовне» (1 Кор. 15:46). Духовне не може передувати звичайному. Спочатку ти маєш стати хорошою, доброю людиною, а тоді вже

виявляти духовність.

Справжньої духовності без звичайної культури та людяності не буває. Справжня духовність завжди криється за звичайним. І коли ми співчуваємо іншим, плачемо з тими, хто плаче, то маємо те, що хоче бачити в нас Бог.

Про злого праведника

Ще одну цікаву думку прочитав у Посланні до римлян: «Бо навряд чи помре хто за праведника, ще бо за доброго, може, хто й відважиться вмерти» (5:7). Якось Бог по-особливому звернув мою увагу на цей текст. Він через ці слова проговорив до мого серця. Павло тут висловлює сумнів щодо праведника, а от щодо доброї людини налаштований більш оптимістично. Чому добра людина тут ставиться вище за праведника? Я почав роздумувати над цим і зрозумів, що ця думка має надзвичайну глибину, яку мусимо збагнути.

Мої роздуми привели мене до притчі про блудного сина. Коли той, дійшовши до краю поневіряння, прийняв рішення повернутися, то батько вибів йому назустріч. Тому що батько був не просто праведним, а й добрим. Праведний не погіб би. Він би дочекався сина й сказав йому: «Ну що, догулявся? А я казав, що ти приповзеш...» Але добрий радіє й тішитися, що син повернувся. Та в батька є ще один син — праведний, але злий і недобрий. Його злоба виявляється в мить, коли виявляється любов і доброта батька. Те, що ховалося в серці старшого сина багато років, вийшло назовні.

Чи зустрічали ви у своєму житті таких людей? Я, на жаль, так. Іноді здається: «Сину, та ти ж виріс біля доброго тата, чого ти такий злий? Чого тобі бракує? У тебе ж усе є...» Проте старший син не любив людину, не любив брата, йому певні матеріальні чи якісь видимі, зовнішні цінності були важливішими, ніж душа брата. І виявляється, що ця притча не про блудного сина, а про двох блудних синів та їхнього люблячого батька.

Доброта і справедливість

Пригадаймо притчу, як один господар вийшов на ринок, щоб винайти собі робітників у виноградник, бо було багато роботи. Він декілька разів винаймав робітників. Із першими домовився платити по динарію за роботу. Решті нічого не казав. Він просто бачив людей, які марно чекають, що їх хтось винайме. І надавав їм змогу працювати. Уявіть, якими терпеливими вони були. Я дуже не люблю стояти в черзі. Мені доводилося часто робити це за часів Союзу, бо в батьків була велика сім'я, яка мала багато потреб. Тому, уявляючи очікування цих людей, відчуваю, що мені було б легше весь день працювати. Але ті, які працювали, думали інакше.

Спочатку вони, щасливі й радісні, пішли працювати. Та їхній настрій змінився, коли дійшло до розрахунку. Пан дає платню, розпочавши з найнятих

останніми. І тим, що працювали годину, він дає динарій. Для них це було великим благословенням. Вони зовсім не розраховували на таке. Але пан був дуже добрий до них.

Тож ті, яких найняли першими, побачивши, що цим пан дає динарій, подумали, що їм він дасть більше. Звісно, вони мали право думати так, але це був людський спосіб мислення. Іноді природні висновки, які випливають із нашої логіки, видаються нам правильними. А то не так.

Тож коли ті, які працювали весь день, отримали по динарію, про який домовлялися, то стали обурюватися. Увесь день вони були хорошими людьми, відповідальними працівниками. Вони радісно працювали й дякували Богові за роботу. Та коли прийшов розрахунок, проявилися злоба й гнів. Що спричинило таку несподівану реакцію? Нечувана доброта пана. Побачивши її, люди, що були зовні добрими, стали нарікати й виявляти невдоволення. Вони показали свою гріховну природу в усій красі. Праведні, але недобрі, працюючі, але злі.

Слово Боже каже, що ми повинні жити за духом, а не за тілом. Це значить — наслідувати й виявляти життя та характер Христа у своєму житті. Нерідко, дивлячись довкола, ми думаємо: «Це несправедливо й це несправедливо...» Але Боже милосердя та Його доброта — неймовірні. І Біблія закликає нас бути такими, як Бог. Вона спонукає нас бути доскональними, як Отець наш досконалий. Це високий рівень, до якого нам важко дотягнутися.

Пильнувати про добрі справи

Коли до Ісуса підійшли й сказали: «Учителю добрий», Він заперечив, відказавши: «Ніхто не є добрий, окрім Бога». Як людина, яка була в плоті, Він каже, що добрий тільки Господь. І це правда. Але Біблія закликає нас прагнути цього, бо написано, що «добра людина з доброго серця виносить добре». Вона наповнена добрим і пильнує про добре. Вона пильнує про людяність, прагне бути людиною в будь-яких обставинах. Вона не завдає клопоту іншим. У своєму серці та житті вона хоче відобразити доброго Батька.

Нам завжди є куди рости, до чого тягнутися. Незважаючи на те, як давно ми пізнали Доброго Бога, скільки років ходимо до церкви, перед нами стоїть питання: чи являємо ми іншим образ Бога, чи виявляємо доброту людям? Бог виявляє неймовірну милість до людей. Це не значить, що ми повинні розслабитися й повністю поклатися лише на Бога в питаннях свого особистого зростання. «Вірне слово... щоб ті, хто ввірував у Бога, дбали про добрі діла пильнувати. Для людей оце добре й користне!» (Тит. 3:8). Бог хоче, щоб ми були наповнені добрими вчинками, добрими плодами у своєму житті, щоб ми виявляли людяність і доброту скрізь і всюди. Бог хоче, щоб ми служили, чим тільки можемо, своєму ближньому. Так ми виявляємо любов до Бога.

Бог не очікує супердуховності, чогось, що не можуть зрозуміти люди, які живуть поряд із нами. Він очікує від нас простої людяності, доброти, бо в цьому прояв духовності. У цьому глибокий вияв характеру Христа. Він був доступний. І Господь каже нам: «Якщо ваша праведність не перевищить праведності книжників і фарисеїв, то не увійдете в Царство».

Так, книжники й фарисеї були праведними, але вони були жорстокими до інших. Тому люди уникали їх, а до Христа йшли.

Хто більше любить?

Христос прийшов у дім одного фарисея, бо той запросив Його. У той же час у той дім прийшла жінка з не зовсім хорошою репутацією, щоб побачити Ісуса. Якби не Ісус, та жінка ніколи б не прийшла

туди. Там вона не змогла б отримати нічого, окрім осудження, приниження й ганьби. І я хочу сказати, що й нам без Ісуса нема що дати людям.

Коли ця жінка підійшла до Ісуса, то вона впала біля Його ніг, стала плакати й витирати Йому ноги своїм волоссям. Власник дому засудив її — це притаманно нам, людям. І він думав, що Ісус нічого не знає про неї. Тому й сама його думка про Ісуса стала змінюватися. Цей чоловік сподівався, що запросив у свій дім пророка, але ці події змусили його засумніватися, що він запросив правильну людину. Тоді Ісус, побачивши, що коїться в серці Симона, сказав надзвичайно важливе слово про те, що «кому мало прощається, той мало любить».

Тільки переживши велику Божу милість і Його прощення, ми можемо любити. І тільки Бог може дати нам добре серце. Ісус може звільнити нас від раптових нападів агресії, осудження й гніву, але робить Він це тоді, коли ми визнаємо свою проблему і нездатність вирішити її самостійно.

Сила людяності

Декілька місяців тому в одній християнській групі я прочитав, що треба здати кров для дитини з однієї невірної сім'ї з нашого міста. У їхнього сина був рак, і йому потрібна була ця кров. Бог поклав мені на серце зробити це для нього. Я раніше часто це робив. Але цього разу було щось особливе. Я не можу пояснити всіх тонкощів, але кров переливали безпосередньо від донора дитині через певні фільтри протягом години. І в той же день, коли прийшов я, прийхав їхній знайомих із іншого міста. Тому мене попросили прийти наступного дня як місцевого. Я погодився, а батьки взяли мої контакти, щоби бути зі мною на зв'язку. Я спілкувався з татом хлопчика, потім із його мамою. Я не казав, що є служителем чи навіть християнином. Та якось у розмові хтось із них сказав: «Ми молимося за сина». Я зачепився за ці слова й відповів, що це добре й дуже правильно. Бо Бог чує наші молитви й відповідає на них.

Через певний час вони зателефонували мені, сказали, що дізналися, що я євангельський пастор, і запитали, чи можемо ми зустрітися, щоб я помолився за них і їхнього сина. Я погодився. Ми молилися, а потім я дізнався, що вони їдуть на лікування за кордон. Я допоміг їм знайти там церкву, де вони б отримали духовну підтримку. І недавно вони надіслали мені своє фото з водного хрещення. Я так тішуся тим, що Бог зробив неймовірне в їхньому житті — Він їх знайшов! І вдячний Богові, що прислухався до спонукання, яке Він вклав у моє серце — просто піти й здати кров.

Світ, у якому ми живемо, потребує чутливих людей. Людей, які б проявляли людяність у всьому. Писання називає Христа Сином Людським. І люди лінули до Нього, хотіли спілкування з Ним.

Я знаю багато свідчень про те, як людяність торкається сердець. І вона говорить гучніше від тисячі слів. Прихильне ставлення до людей викликає в них запитання: «Чому ти так ставишся?». І це дає змогу свідчити про Бога, Який може змінювати людські серця, наповнюючи їх любов'ю. Цей світ потребує доброти, бо так багато зла ми бачимо навколо. Але ми покликані серед того зла виявляти любов, бо ми — світло для світу, ми сіль цієї землі...

Господи, допоможи нам бути не просто людьми праведними, а людьми добрими. Навчи виявляти Твою доброту одне до одного скрізь і всюди. Щоб ми мали серце Твоє, Дух Твій і могли скрізь випромінювати Твою атмосферу.

Віталій Яцюк.

Перший заступник старшого єпископа УЦХБС.

ДЕ АВЕЛЬ, БРАТ ТВІЙ?

«І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся. І сильно розгнівався Каїн, і обличчя його похилилось. І сказав Господь Каїнові: Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє?

Отож, коли ти добре робитимеш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мусиш над ним панувати. І говорив Каїн до Авеля, брата свого. І сталось, як були вони в полі, повстав Каїн на Авеля, брата свого, і вбив його. І сказав Господь Каїнові: Де Абель, твій брат? А той відказав: Не знаю. Чи я сторож брата свого? І сказав Господь: Що ти зробив? Голос крові брата твого звиває до Мене з землі. А тепер ти проклятий від землі, що розкрила уста свої, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки. Коли будеш ти порати землю, вона більше не дасть тобі сили своєї. Мандрівником та заволокою будеш ти на землі. І сказав Каїн до Господа: Більший мій гріх, аніж можна знести. Ось Ти виганяєш сьогодні мене з цієї землі, і я буду ховатись від лиця Твого. І я стану мандрівником та заволокою на землі, і буде, кожен, хто стріне мене, той уб'є мене. І промовив до нього Господь: Через те кожен, хто вб'є Каїна, семикратно буде пімщений. І вмістив Господь знака на Каїні, щоб не вбив його кожен, хто стріне його» (Бут. 4:4-15).

Кайн був первістком і працював на землі, Абель — пастух отари. А сьогодні Кайн став синонімом заздрості й підлості. У зоології є навіть термін — кайнізм. Обидва брати мали певні стосунки з Богом, але Бог зглянувся на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на його жертву — ні. Проблема була не в жертві, а в тому, хто її приносить. Бог оцінює дар по тому, хто його дає, люди — навпаки.

Кайн розгнівався. Стародавні називали спалах гніву тимчасовим безумством, але більш страшний затьняний, затверділий гнів. І Бог звертається до Каїна, застерігаючи його: «Ти підступив гріх до свого серця, не дозволяй йому панувати, контролюй його».

Якщо зло не контролювати, воно поширюватиметься. Природа зла динамічна, путін — це дракон, який весь час хоче їсти. Дозволяти злу поширюватися з надією, що воно якось саме зупиниться — фундаментальна помилка. Ось чому ми маємо поліцію, суди, прокуратуру, армію, кордони й т. ін. Це стосується й нас особисто — ми повинні взяти владу над внутрішнім злом.

Кайн не слухається, але виманює брата і — вбиває, а на запитання Бога відповідає грубо, мовляв, Тебе це не стосується. Врешті Бог проклинає Каїна

й ставить знак на ньому (кажуть, що це був знак Z) — і він втрачає свою здатність до землеробства.

Це урок і для нас: гріх вибиває з таланту всередині тебе.

Запитання Бога звучить почасти й до всіх нас: «Де твій брат?».

9 листопада 1938 року в «Кришталеву ніч» поліція Німеччини нічого не робила, поки гестапо нищило магазини євреїв, грабувало їхнє майно, спалювало синагоги й ув'язнювало євреїв. Та найбільше вражало мовчання Церкви. Бонгофер ставив Церкві одне запитання: «Де Абель, брат твій?». Німецька Церква тоді прикинулася дурником, як сьогодні й російська: «Ми нічого не розуміємо в політиці». Коли євреїв везли у вагонах у концтабори, у церквах гучно співали гімни, щоби не чути їхнього плачу.

Сьогодні це запитання спонукує нас не бути байдужими до горя людей навколо, до смерті й несправедливості. Якщо ми промовчимо, Бог не вважатиме нас невинними, тому що відсутність позиції — це вже позиція.

Ми бачимо, що Бог не завжди зупиняє зло, це і наша відповідальність.

Валентин Ярошенко.

ПРИТЧА ПРО СПРАВЕДЛИВІСТЬ

«Бо суд немилосердний на того, хто не вчинив милосердя. Милосердя бо ставиться вище за суд» (Як. 2:13).

Якось до пастора одної церкви на сповідь прийшов юнак і відкрив власний гріх. Хлопець був дуже щирим у своєму каятті, і хоча правила громади передбачали в такому випадку жорстке дисциплінування, служитель відчув у своєму серці, що тут варто виявити милосердя.

Відпустивши юнака додому, пастор помолвився до Бога:

— Господи, допоможи мені вчинити правильно в цій ситуації! По справедливості потрібно вилучити цього хлопця. Але я хотів би вчинити по милості, щоб цей необережний вчинок, за який він дуже шкодує, не зіпсував йому життя!

Чоловік вирішив так: не брати юнака на дисциплінування, але тільки якщо всі служителі одностайно погодяться на це. Щоправда, він знав, що це буде не просто — один із дияконів церкви відрізнявся своєю принциповістю в такого роду питаннях.

Після вечірнього зібрання пастор попросив дияконів на кілька хвилин зайти до братерської кімнати і в загальних рисах пояснити ситуацію. Мовляв, є один хлопець, який згрішив, розкався, посповідався.

— Звісно, він винен, але Бог поклав

у моє серце — не вилучати його з церкви, оскільки юнак справді шкодує про скоєне. Але якщо хоча б один із вас проти — я прислухаюся до вашої думки, — сказав пресвітер.

Переважна більшість служителів відповіли, що довіряють серцю пастора й погоджуються з його рішенням. Але один диякон твердо стояв на своєму: не можна так просто потурати гріху, має обов'язково бути справедливе покарання, щоб людина глибоко усвідомила свою вину, а також щоб застерегти інших. Ніякі аргументи не могли його переконати. Підсумовуючи розмову, пресвітер сказав:

— Я зрозумів вашу думку, брати. Тож не будемо робити поспішних рішень — протягом тижня щиро помолимося за цю справу й потім ще раз обговоримо її.

— Як би там не було, моя думка не зміниться, — відповів диякон.

Через тиждень служителі знову

зібралися на бесіду. Обговорили різні церковні справи й насамкінець пастор знову повернувся до того питання. Але результат був таким, як і раніше. Як не прикро було пресвітерові, але він сам так вирішив: без спільної згоди не відступатиме від правил громади. Тож залишалося лише оголосити юнака вилученим із церкви.

Через кілька днів пастор вирішив

зробити останню спробу й зайшов до юнака додому, щоб поспілкуватися особисто. Він почав розмову так:

— Послухай, я розумію й поважаю твою думку. Але хіба Сам досконалий і справедливий Господь не є також милосердним Богом, Який прощає й не згадає провин людей? Що було би, якби Він щоразу карав нас із усією суворістю, а не виявляв любові? Я сказав перед Богом, що

не буду вилучати хлопця тільки за умови, якщо всі брати зі мною погодяться. Тож тепер усе залежить тільки від тебе. Чи твоє остаточне рішення — милість чи справедливість?

— Тільки справедливість, — не роздумуючи відповів диякон.

— Гаразд, я приймаю це рішення й більше не змінюватиму його, — розчаровано сказав пресвітер і вийшов із будинку.

Наступної неділі після закінчення зібрання пастор вийшов за кафедру, щоб зробити оголошення. Насамкінець із сумом в голосі він назвав ім'я юнака, якого служителі змушені вилучити з церкви через нехристиянську поведінку. У цей момент диякон зблід, потім почервонів, став кричати:

— Не може бути! Як же так? Чому ж ти не сказав? Так не можна! Він же такий богобійний хлопець, він не заслуговує на таке покарання! Він просто послизнувся, він не такий! Я зрозумів, я більше не буду таким категоричним. Я хочу зробити за милість, за милість, а не за справедливість!

Але більше нічого не можна було вдіяти. На лаві серед людей сидів і тихо плакав його син...

На основі реальної історії
Благовісник, 4, 2023.

НА РОЗДОРІЖЖІ

«І промовив Господь: візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди собі до краю Морія, і принеси там його в цілопалення...» (Бут. 22:2).

Авраам опинився на цьому роздоріжжі, коли Господь сказав йому зробити те, що зазвичай вважалося злом. Господь попросив його вбити свого сина. Дерево пізнання добра і зла, безсумнівно, повідомило б вам, що вбивство сина — то страшна річ! Здавна вбивство вважалося злом, однак саме послухавшись цього наказу, Авраам залишився близьким із Богом. І Бог вирішив по-особливому благословити Авраама.

«І сказав: Клянуся Собою, це слово Господне, тому, що вчинив ти цю річ, і не пожалів був сина свого, одинака свого, то, благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє внаслідок брами твоїх ворогів» (Бут. 22:16-17).

Чому Бог вирішив поблагословити Авраама? Тому що Авраам був відданий Богові понад усе.

Ісус Навин на роздоріжжі

«І зробили вони закляттям усе, що в місті, від чоловіка й аж до жінки, від юнака й аж до старого, і аж до вола, і штуки дрібної худоби, і осла, усе знищили вістрям меча» (Іс. Нав. 6:21).

Чи правильно вбивати? А вбивати невинних жінок і дітей? Ні. Дерево пізнання добра і зла так нам і скаже.

Однак Бог сказав Ісусу Навину: «Вбий усіх: усіх чоловіків, усіх жінок і усіх дітей». Такою була Божя воля і рішення для Ісуса Навина.

Ісус Навин міг або зробити те, що вважав добрим, або послухатися Бога. Наше падіння починається, коли ми розходимося з Богом. А що можна зробити без Бога? Можна мати при собі маленьку книжку правил, однак вона буде безсила врятувати, зіслити чи спасти нас.

Саул на роздоріжжі

Чи добре приносити жертву Господеві? Відповідь: так. Але Бог розгнівався на Саула, бо він приніс жертву тоді, коли не мав цього робити. Знання добра й утримання від того, щоб вчинити добро, може бути навіть ще важчим завданням для досвідченого Божого служителя. Бог не хотів, щоб Саул приносив Йому жертви, хоча Він радів жертвоприношенням від Свого народу. Бог назвав Саулове цілопалення виявом глупоти.

«І я сказав: Тепер филистимляни зйдуть до мене до Гітгалу, а Господнього лиця я ще не вблагав. І я вирішив, і приніс цілопалення!

І сказав Самуїл до Саула: ти зробив нерозумне! Не послухав ти наказів Господа, Бога свого, що наказав був тобі, бо тепер Господь міцно поставив би аж навіки твоє царство над Ізраїлем» (1 Сам. 13:12-13).

Буває, що Бог стримує нас від чогось. Чи готові ми послухатися?

Давид на роздоріжжі

Цар Давид хотів побудувати храм. Чи це не добре бажання? Проте Бог хотів, щоб Давид утримався від будівництва... Чи зможете ви почути, коли Бог говорить, що робити, а чого не робити? Чи не завадять вам досвід і знання виконати Його повеління?

Давид навіть у такій хорошій справі шукав ради в Бога, бо знав: не всі добрі діла відповідають Божій волі.

Нам варто бути схожими на Давида, який постійно радився з Господом. Давид ніколи не припускав, ніби знає, що правильно, а що ні. Після того, як людина з'їла від дерева пізнання добра і зла, ми всі схильні припускати, що завжди знаємо, що правильно, а що ні. І таким чином заміняємо Бога деревом пізнання.

Осія і дерево

Хто хотів би одружитися з одною з місцевих повій? Хто з християн радив би юнакові, що ревнує за Господом, одружитися з блудливою жінкою? Однак саме це Бог попросив зробити пророка Осію! Фактично, це перше, про що попросив Осію Господь. Осія мав розпочати своє служіння з одруження з місцевою блудницею.

«І сказав Господь до Осії: Іди, візьми собі жінку блудливу, і вона породить дітей блуду, бо сильно блудодіє цей Край, відступивши від Господа» (Ос. 1:2).

Бог Сам керує життям Своїх вірних служителів. Щоб залишатися повними сил та помазання, необхідно постійно перебувати під Божим веденням, а не поклатися на свій досвід, традиції чи ідеали.

СМУТОК, ЩО СПУСТОШУЄ ДУШУ

Буває, хандра навалиться... Начебто й причини немає. І сонце на місці. І хліб є. І благодать — незмінна благодатно благодатна. А ось, гляди — туга звідки не візьмись і томить душу.

Так було і в царя Єзекиї. Ісаїя розповідає про це: «Пишуть, мов ластівка чи журавель, ворочую, мов той голуб; заниділи очі мої, визируючи до високости... Господи, причавлений я, поручися за мене!» (Іс. 38:14).

Так було навіть в Ісуса, нашого Господа: «Тоді промовляє до них: Обгорнена сумом смертельною душа Моя! Залишіться тут і попилуйте зо Мною...» (Мт. 26:38).

І думка виникла. Адже таку печаль переживає кожен. І трапляється, що туга, як твань, захоплює, заковтує й спустошує душу, і затикає вуха, і запліщує очі. Самотність... Навколо — страх та небезпека. І нема нікого! Ти сам... Ілля, було діло, пророк великий, теж виснажився — і впав у депресію: «А він відказав: Я був дуже горливий для Господа, Бога Саваота, бо Ізраїлеві сини покинули заповіді Твої та порозбивали жертівники твої, а пророків Твоїх повбивали мечем, і позоставив я сам. І шукали

вони душу мою, щоб узяти її...» (1 Цар. 19:14).

Чуєш, брате, ти не сам лишився. Господь із тобою. Завжди, як і обіцяв. Навіть перед смертельною небезпекою. Навіть якщо ти один, а на тебе тисне вся ворожа рать, як було в Гетсиманському саду з Ісусом: «І Ангел із неба з'явився до Нього, і додавав Йому сили» (Лк. 22:43).

Я помовчав. Поговорив із великим пророком Ісаєю. Сильний брат. І царів наставляв. Його віра та вірність зміцнила мене. Світліше стало. А потім до Ілли зазирнув. Аж слози навернулася. Така перемога! Така сила! І який же вірний Господь! Який же близький Він!

Я аж відчув жар у грудях! До Господа Ісуса повернувся. Ось сила!

Через зраду пройшов. Через наклеп суду підлого пройшов. Бичування переніс, яка ж це страта — живе тіло на шматки рвати. І хрест, розп'яття, пловки і сміх, і зречення друзів. Сам! Зовсім сам! І останній вдих. І останній видих! «І, скрикнувши голосом гучним, промовив Ісус: Отче, у руки Твої віддаю Свого духа! І це прорікши, Він духа віддав...» (Лк. 23:46).

Відійшла туга. Зникла. Виник вогонь у грудях. Радість прийшла. Навіть захоплення. Адже Ісус, що вмирає на хресті, Своєю молитвою просто показав, що навіть найстрашніші знущання, найгірше зло, насильство й убивство нічого не можуть зробити з душею вірного сина Божого.

І відкрилося небо. І образ Отця Небесного з'явився. І добрі руки Господа торкнулися душі. І, як Хома, впавши навколішки, я вигукнув: «Господи мій і Боже мій!». І зникла печаль. І розвіявся морок. І засяяло світло! І зраділа душа! І я заспівав...

Чуєш, брате, якщо ти переживаєш підлі километри життя, не віддавайся зневірі. Зведи очі до неба. Побачиш Господа. Із Ним переможеш!

Юрій Сіпко.

№ 4 (235)

Виходить щомісяця

КВІТЕНЬ 2024 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;

літературний редактор — Людмила Бендус;

технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована
у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 69305299000026001025500907,
АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726